

DREPTUL LA NINSOARE AL ROMÂNILOR

Este iarnă!

Ca o binecuvântare de liniște și așteptare, cerul își trimite agoniseala de alb din rugile noastre!

Totul s-a prefăcut în alb!

Prin sate liniștea albă se resemnează în privirile oamenilor și a singurătății de prin curțile și sufletele lor. Multă tristețe în privirea caselor părăsite! În curțile lor zăpada e fără cărări, fără urme de pași, de mâini, de viață! Aici, disperarea, singurătatea, tristețea sunt la ele acasă!

Prin pădurile care mai sunt, sălbăticiunile, și ele mult împuținate, își plimbă disperarea în depărtări cât mai lungi încercând să scape de bătaia scumpelor puști mânuite de vânători ce descind din avioane personale...

Se aud strigăte! Ale zăpezii, ale străzii!

Memoria bunicilor și a celor dinainte se plimbă sfredelitor prin imensitatea albului, până acum, tăcut!

Mâini amenințătoare tulbură liniștea și starea de veghe!

A nins peste țara noastră!

Câmpurile cu buruieni vestejite, dealurile, munții cu cioturile pădurilor mutilate, casele, curțile și grădinile bătrânilor reputacioși sau cele părăsite, străzile, copacii și sufletele îngândurate ale oamenilor..., sunt acum acoperite de albul zăpezii, devenind ier-tător, mirific, pur, inocent, cast, dătător de liniște și dorinți abisale...

A nins și peste așteptările tot mai deșarte și lipsite de speranțe ale oamenilor!

A nins cu bucăți de amintiri din copilăria noastră, cu înțelegere, cu liniște, cu iertare!

Nedreptatea se cuibărește mai greu și cu mult mai puțină înțelegere în lumea albă, ce dintr-o dată a acoperit-o pe cealaltă.

A nins peste țara noastră!

Care țara noastră? Mă simt eu

obligat să întreb. Ce mai avem noi din ce aveau străbunii noștri, adică cei care s-au născut aici și ne-au transmis prin toate generațiile de până la noi, tot ce Dumnezeu ne-a dat? Repet: **cei care s-au născut aici**, nu cei care s-au aciuat aici, lovind cu pumnii descarnați de lăcomie, nesimțire și răutate în masa tăcerii neamului nostru cerând într-o limbă țepoa-să drepturi, drepturi, drepturi...

Unde sunt bogățiile, resursele, pădurile, fabricile și uzinele de renume, combinatele chimice, siderurgice, de aluminiu, combinatele de porci, vaci, păsări, institutele de cercetare, agricultura, sistemele de irigații, zootehnia, serviciile medicale, stațiunile balneoclimaterice, turismul și toate celelalte care sub pretexte penibile au fost demolate sau date altora? Unde sunt toate astea și pentru ce au fost distruse cu răutate diabolică? Cât de comuniste au fost toate acestea de au fost exterminate fără nici un fel de milă? Și cât de comuniști au fost beneficiarii lor, adică poporul român, de i-au fost spulberate aceste pârghii de prosperitate și existență? De ce acum nu mai producem nimic, și-am invitat străinii să se înfrupte din tot ce avem, românii lucrând la stăpân străin în țara lor? Ce rău a făcut acest popor de merit asemenea tratament?

De ce nu extragem noi petrolul nostru, marmura și celelalte minereuri și bogății? Nici apa minerală nu „am fost în stare” s-o punem noi în sticle! Importăm pământ de flori din Olanda și mai tot ce există prin supermarket-uri sunt produse din alte țări.

Din start ne-am îndreptat spre un capitalism de carton în care piesa de rezistență au fost și sunt boutiquirile. Românii nu li s-a permis să facă mai nimic în țara lor, străinii având drepturi absolute.

Se desființează în continuare spitale, școli, instituții de cultură, muzee și tot ce este util și trebuincios oamenilor. S-au inventat gripe aviare, porcine și alți viruși pentru a se lua din curțile oamenilor agoniseala și a face parte pentru a se comercializa aici produsele străine, numai produsele străine. S-au inventat „standarde de calitate” și alte directive și destul de rapid am devenit o țară consumatoare. S-a inventat cuvântul rrom, i s-a luat cu dibăcie un „r” și am devenit țara ȝiganilor. Ni s-a luat și identitatea! Ungurii sunt de douăzeci de ani la conducerea unor ministere și au pus umărul serios la toate distrugerile făcute țării noastre și în timp ce conduc cer și suveranitate!

S-au înfruptat multe țări din avuțiile noastre, iar noi în țările lor cărăm ploști cu fecale, urină sau suntem

„lăsați” pe plantațiile lor de căpșuni. Ce troc interesant: ei s-au așezat peste bogățiile și agoniseala străbunilor, iar românii merg la ei la căpșuni!

A nins peste țara noastră!

Se aud strigăte de dincolo de noi!

A nins peste disperare, umilință, batjocură, nedreptate și totul a devenit alb, imaculat, pur!

A nins și peste Roșia Montană! Păsări mari, negre, se învârt de mai mult timp deasupra acestui loc blagoslovit de Dumnezeu! Uraniu, wolfram, argint, stronțiu, cycloniu, aur, adică bogății inestimabile, care valorificate de noi judicios ne-ar scoate din impas, ba am produce și mari acumulări.

Dar noi nu putem! Nu suntem în stare!

Veniți dragi străini și luați-le voi! Ultimele noastre resurse! Luați-le tot voi! Condamnați-ne definitiv la sărăcie, știm că voi nu suportați asta, noi suntem obișnuiți!

Știu, Doamne, că Tu ni le-ai dat nouă, dar nu Te supăra! Ai văzut cli-purile acelea publicitare în care chiar și oamenii de acolo cer asta! Spun ei, ca într-o poezie cu autor necunoscut, că dacă dăm și aceste ultime bogății ale noastre străinilor, aceștia se vor îndura să-i pună tot pe ei, pe locuitorii de acolo, să le extragă. Cu alte cuvinte, atunci când faci un dar sau aprinzi o lumânare și dai de pomană, trebuie s-o faci cu mâna ta, adică, în afară de faptul că ar fi greu, anevoios, ar fi și total nepoliticos din partea noastră să-i lăsăm tot pe ei să le extragă. Locuitorilor de acolo li s-au promis niște creștări, de aceea au ieșit și ei în stradă să Te roage pe Tine, Doamne, să-i aduci mai repede pe străinii aceia, ca să aibă și ei locuri de muncă acolo în comuna lor, care după câte știu va dispărea, alături de altele se vor transforma în lacuri de cianuri, lacuri pusti-toare în care foarte mulți ani nu va mai crește nimic, totul devenind o Sahară care, cine știe, poate va înflori aici măcar, turismul deșertic.

Dar vreau să te întreb, Doamne, de unde vor lua și ceilalți oameni Roșii Montane pentru a avea și ei un loc de muncă? De unde atâtea mii de Roșii Montane, Doamne?

Este iarnă și păsările negre de deasupra țării noastre își strâng rândurile și se îndreaptă către ultimul loc în care ancestrala noastră bunăvoință poate produce mai binele semenilor noștri din alte țări.

A nins peste țara noastră și totul e alb, pur și mirific!

Emil PROȘCAN

Gânduri și așteptări la început de an

2012, un an amenințător și îngrijorător din pricina frecventelor preziceri privind "sfârșitul lumii" care avea să vină în acest an. În pofida acestor ineptii, 2012 este cu siguranță un an al așteptărilor.

Pagina 3

Zbuciumul tinerei generații

Într-o vizită în orașul nostru a Preotului Cleopa Florescu, starețul Mănăstirii Jercălăi – Urlați la sfârșitul anului 2011, cu ocazia manifestărilor dedicate zilei Sfintei Mucenice Filofteia, ocrotitoarea Mizilului, a avut loc în sala de festivități a Liceului „Gri-gore Tocilescu” o activitate dedicată tinerilor de azi, în care a fost...

Pagina 4

„Fără Eminescu am fi altfel și mai săraci”

În fiecare an pe 15 ianuarie, simțim nevoia mai mult ca oricând să-l recitim pe Mihai Eminescu. Un om înzestrat de Dumnezeu cu un har aparte, cu o sensibilitate deosebită, un erudit, un poet atins de geniu, prozator, jurnalist și patriot ardent, un mare român – Mihai Eminescu.

Paginile 6-7

153 de ani de la Unirea Principatelor Române

O zi importantă pentru români, pentru unitatea neamului românesc – 24 Ianuarie 1859, Alexandru Ioan Cuza este votat, unanim, Domn al Moldovei și Domn al Țării Românești, de cele două camere de deputați, mai întâi de cea de la Iași, apoi de cea de...

Pagina 7

Tabelul cu salariatii primăriei care descind în teren

**Dispoziția de primar nr 771/12.06.2009, modificată și completată prin
Dispoziția 1672/6.06.2011**

	Zona	Persoana responsabilă	Telefoane
1.	Calea Buzăului, Tohaneanca Plutar Mareș, Anastasiu Gh. Bratianu Crăciunescu, N. Iorga, N. Stănescu	Mihaela Dinu	250 020
2.	Bacovia, Leonida Condeescu, Tase Dumitrescu, Paralela 45 M. Bravu - de la intrare dinspre Buzău până la inters. cu str.Eroilor (pod)	Constantin Elisei	250 008 int 30
3.	Eroilor, Soarelui, Ghica Vodă, Mircea Vodă	Simona Petrescu	250 020
4.	Decebal, Nuferilor, Democrației, Victoriei	Anișoara Doleanu	250 008 int 33
5.	Ștefan Cel Mare, 13 Decembrie	Petre Elena	250 008 int 34
6.	Tudor Vladimirescu	Cornelia Toma	250 897
7.	13 Septembrie, Cuza Vodă	Monica Trică	250 020
8.	N. Balcescu - de la pod până la B-dul Unirii (case + blocuri) M. Bravu de la pod până la B- dul Unirii (fără bl. 112)	Gabriela Negoita	252 722
9.	I.L.Caragiale, Avram Iancu, Alba Iulia	Mirela Paraschivescu	250 008 int 26
10.	24 Ianuarie, Lt. Gheorghiu	Daniela Aldea	250 008 int 40
11.	Blajului, B-dul Unirii	Nicoleta Tudorache	250 897
12.	B-dul Gării, Spicului, Recoltei	Ionel Dumitru	250 008 int 29
13.	Valea Jiului	Anișoara Enache	250 008 int 40
14.	1 Mai	Loredana Tănase	250 020
15.	G.Ranetti	Georgiana Tănase	253 309
16.	Mr. Ivanovici, G-ral Praporgescu	Elena Mărcăcine	250 008 int 29
17.	M.Basarab, Spitalului, Spiru Haret, Albinei	Ana Gica	250 020
18.	N. Bălcescu de la intersectia cu B-dul Unirii până la inters. cu str. Er. R. Nicolae, Eminescu, Ardealului, Bucovinei, Vasile Lupu	Cecilia Frusinoiu	250 008 int 28
19.	M. Bravu de la inters. cu B- dul Unirii (inclusiv bl. 112) până la str. Er. R. Nicolae Sos. Vadu Săpat	Mirela Bonciog	253 309
20.	Er. R. Nicolae, Stadionului, Primăverii	Emilia Ionescu	250 020
21.	Transilvaniei, Agricultori, Toamnei	Ionela Duțu	250 008 int 28
22.	N. Bălcescu de la intersectia cu Er. R. Nicolae până la UM	Mariana Plaiășu	250 008 int 16
23.	22 decembrie, Țepes Vodă, Ioan Vodă	Maria Mastragociu	250 008 int 38
24.	Teilor bl. 9,9A, 10, 10A, 11, 11A, cămin nefamiliști (bl. 14)	Puica Sacuiu	250 132
25.	Teilor casute + bl. 5, 5A, 6, 6A, 7, 7A, 8, 8A	Daniela Toader Cristina Colț	250 008 int 42
26.	M. Kogalniceanu, Tohani	Silvia Viulet	250 008 int 16
27.	Fefelei, Er. Enache Ilie, Lt. Ionescu Gh, Cap. Pândaru D- tru, Nucilor	Madi Pătrașcu	250 008 int 21
28.	Aurel Vlaicu, Zorile	Mariana Oprescu	250 008 int 24
29.	Carpati, Ana Ipatescu	Stelian Dragnea	250 062
30.	Gh. Doja, C.D. Gherea, Ec. Teodoroiu	Buciu Eustafie	250 008 int 29
31.	Vișinului, Dr. Istrate	Simona Radu	250 020
32.	Bradului + cartier nou zona Bradului	Gheorghită Elisei	250 062
33.	Griviței, Bucegi, Fnd.Lalelelor Aleea Crizantemelor	Victoria Panait	250 008 int 25
34.	M. Bravu - de la inters. cu str. Er. R. Nicolae + blocuri uzină	Aurelia Dragomir	250 020

Oamenii de lângă noi!

O poveste cutremurătoare m-a determinat să mă opresc din alergarea mea prin toată această diversitate a lumii, de manifestări ale disperării și să privesc la aproapele meu. Am întâlnit-o pe doamna Vasilică Florentina, un om adevărat, un OM! Doamna Florentina, în pofida stării fizice pe care o are, are un suflet atât de mare încât am încăpea toți în el. Are 55 de ani. Locuiește cu mama sa de 87 de ani, văduvă de 18 ani. Doamna Florentina nu poate să meargă. Nu a mers niciodată.

Nu de mult, am mai întâlnit un caz la fel de cutremurător, sper că vi-l amintiți pe Dobrescu Marius, iar de data asta, am rămas la fel de uluită, văzând un om care poate avea un suflet atât de mare și o credință rar întâlnită. Mulți dintre cei care au de toate, care merg pe picioarele lor, nu cunosc acest lucru. La vârsta de un an și opt luni, dintr-un vaccin obișnuit, doamna Florentina a paralizat. De-atunci nu a mai putut merge niciodată. A crescut și a învățat la școala nr. 1 din Mizil, dusă de mama sa tot timpul într-un cărucior. A terminat 8 clase, însă majoritatea anilor și i-a petrecut în spitale.

Îi place să citească, să scrie, în mod deosebit îi place literatura franceză. Știe să zâmbească, e optimistă și se roagă pentru oameni, pentru schimbarea lor în bine și asta îi dă pu-tere să meargă mai departe. Nu a cerut niciodată mai mult decât viața i-a dat. Nu s-a revoltat pentru ce i s-a luat și crede că: "Asta este voia Domnului pe care trebuie să o acceptăm!". În schimb, a fost întotdeauna înconjurată de prieteni, spune dânsa. Prietenii nu au abandonat-o niciodată și acest lucru a întărit-o atunci când avea nevoie. Și acum este înconjurată de foarte mulți prieteni.

Cu această ocazie, prin intermediul nostru doamna Florentina dorește să aducă public o mulțumire:

"Cu câteva zile înaintea marii sărbători a Crăciunului, când toată lumea vibrează așteptând Nașterea Pruncului Iisus Hristos, un sol reprezentând-o pe doamna Ana Paraschiv mi-a bătut la ușă oferindu-mi un dar. Acest gest m-a emoționat profund, m-a bucurat, m-a copleșit și totodată m-a răvășit sufletește. Lacrimi de bucurie și emoție adâncă îmi curgeau pe obraz. Într-adevăr, îmi place să primesc, dar și să dăruiesc. Destinul vieții mele nu-mi permite să pot munci ca să pot dăruir mai mult. Doamnă Paraschiv, în dar ați primit, în dar ați dăruit! Prin ceea ce faceți, îndepliniți menirea acestor sărbători, pentru că ați deschis și bucurat ușile multor case, vestind marea împlinire a Nașterii Domnului Iisus Hristos. De când ați pus temelial bisericii din parc, doream să vă întâlnesc, să vă strâng mâna, să vă pot

îmbrățișa pentru iubirea și dăruirea ce o aveți față de Dumnezeu și semenii dumneavoastră..

Pentru mine, cuvântul Biserica înseamnă toată speranța, nădejdea și curajul vieții de a merge înainte, indiferent de crucea pe care o porți, așa cum mi se întâmplă mie.

Biserica, pentru omenire, este un lăcaș de cult, este locul unde sufletele tuturor își găsesc liniștea, ocrotirea divină, bucuria și sensul vieții de a trăi frumos și armonios.

Deoarece, astăzi, m-a vizitat cineva din cadrul publicației "Poșta-lionul" pentru a vorbi cu mine, pentru a mă cunoaște, am vrut ca și aceste gânduri ale mele să ajungă la dumneavoastră. Aceste gânduri și fapte frumoase pe care le înfăptuiți în fața bunului Dumnezeu sunt perle duhovnicești, care doresc să fie înșirate într-un șirag și totdeauna să fie purtate în sufletul dumneavoastră.

Adevărat că îndepliniți menirea vieții pe pământ: "Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși!". Pentru tot ceea ce ați făcut și realizat în folosul locuitorilor orașului Mizil, și mie personal, eu, o necunoscută, consider că se cuvine să primiți public mesajul meu de mulțumire și apreciere.

Toată gratitudinea și respectul meu!

Ce-aș putea să vă ofer acum, la început de an? "La mulți ani!" – este o urare simplă, nu însumează toate gândurile și aprecierea mea ce o am pentru dumneavoastră. Faptele și darurile pe care le oferiți să vă fie flori alese în calea veșniciei! Mănunchi de bucurii și realizări în tot ce întreprindeți! Ani mulți și fericiți!

Poate, într-o bună zi, viața îmi va da prilejul să vă cunosc personal. Mesajul meu doresc să fie însoțit de un citat filozofic care-mi călăuzește întotdeauna gândul și se potrivește personalității dumneavoastră: "Când glasul sufletului ascultă armonia divină, iubirea devine eternă!"

Să ne obișnuim să mulțumim și să fim recunoscători celor care fac bine, concetățenilor și aici aș dori să-l evidențiez pe domnul primar, care a schimbat radical imaginea orașului și se străduiește să mențină sufletul cultural al acestei societăți, pentru că o entitate nu se poate dezvolta frumos fără cultură și morală".

Mi-a fost dat să întâlnesc asemenea oameni cu suflet mare poate tocmai pentru că de ei aveam nevoie. Să încercăm să găsim cu adevărat rostul vieții și să nu lăsăm răul să pună stăpânire pe sufletele noastre. Mai întâi de toate, suntem oameni! Să fim OAMENI!

Cristina COLȚ

ANUNȚ IMPORTANT

Problemele primăriei sunt problemele dumneavoastră și ale orașului, deci, trebuie să vi le cunoaștem pentru a vi le rezolva.

Vă reamintesc că prin Dispoziția de primar nr 771/12.06.2009, modificată și completată de Dispoziția 1672/6.06.2011, fiecare stradă a fost repartizată unui anumit funcționar, care în fiecare zi de vineri are **obligatia** să se deplaseze în sectorul arondat, să constate toate problemele existente acolo și să le aducă la cunoștință instituției, inclusiv mie.

În cazul în care nu ați fost vizitat până acum sau problemele spuse de dumneavoastră au fost tratate cu superficialitate, vă rog să mă contactați personal.

Telefonați-mi la 250 027, interior 51, 250 970 sau 0722 653 808, scrieți-mi pe adresa bulevardul Unirii numărul 14 – Mizil sau utilizați adresa de e-mail leonidacondeescu@yahoo.com

Emil PROȘCAN,
Primarul orașului Mizil

Gânduri și așteptări la început de an

2012, un an amenințător și îngrijorător din pricina frecventelor preziceri privind "sfârșitul lumii" care avea să vină în acest an. În pofida acestor ineptii, anul 2012 este cu siguranță un an al așteptărilor. Din păcate nu avem o viziune clară a noului an. Cu siguranță însă, ne dorim să fie mai bun. Să fie mai liniștit și, de ce nu, mai prosper.

Dacă facem o analiză retrospectivă, anul 2011 a fost un an destul de greu, din toate punctele de vedere. Numărul șomerilor a crescut, medicii au părăsit țara într-un număr mult mai mare, școlile au rămas fără profesori, taxele s-au mărit, impozitele și ele, așa putea continua cu această listă. În mare parte este vorba de nesiguranță. E trist să trăim ce trăim azi!

1. Cu siguranță și dumneavoastră ați primit urări și gânduri de bine pentru acest nou an. Credeți că va fi mai bun? Aveți motive să credeți asta?

2. Ce ați vrea să se întâmple în viața dumneavoastră ca să fie mai bine?

3. Ce ați vrea să se întâmple în viața orașului și a celorlalți oameni pentru a fi mai bine?

Înainte de a da curs opiniilor, doresc să fac mențiunea că m-am lovit de un mare dezinteres din partea oamenilor de a comunica. Acest lucru denotă faptul că oamenii nu mai au așteptări, sunt imuni la promisiuni și nu-i mai interesează nimic! Mai departe voi relata câteva opinii culese din orașul nostru.

Andra-Maria C, 22 de ani, fără ocupație:

1. Nu știu dacă noul an va fi un an mai bun, știu însă că avem cu toții această speranță dar, doar noi îl putem face mai bun, fiind noi mai buni unii cu alții.

2. În noul an am speranța să-mi găsesc un loc de muncă, Dumnezeu să-mi dea sănătate, iar restul vine de la sine; nu-mi doresc altceva, decât sănătate pentru mine și pentru cei dragi.

3. După cum am răspuns și la prima întrebare, dacă noi oamenii am fi mai buni, mai răbdători și mai înțelegători unii cu alții, toate lucrurile pe care ni le propunem vor fi posibile și nu vor mai exista atâtea probleme.

Adrian T, 33 de ani, inginer:

1. Cred că va fi un an destul de

E trist să vedem cum țara noastră se duce... de răpă. Îndrăznesc să folosesc acest cuvând greu, dar este adevărat. Răutatea începe acolo unde sfârșește omenia! Și asta se întâmplă acum. Asta vedem zi de zi la televizor, asta vedem pe stradă și în toată această sălbăticie în care trăim. De ce? Oare oamenii nu mai au speranță? E greu de descris tumultul din sufletul nostru și de a regăsi starea de bine și normalul în viața noastră. Cu toate acestea, omul are puterea de a merge mai departe și de a lupta pentru existență.

Am inițiat un sondaj de opinie pentru a afla cum au intrat mizilenii în noul an și ce așteptări au, adresându-le următoarele întrebări:

greu pentru toată lumea. Și am motive să cred asta: din punct de vedere agricol, acest an este aproape compromis. Și dacă nu o să avem cereale, acestea vor trebui importate, iar acest lucru va reflecta în prețul pâinii de zi cu zi, apoi în prețul cărnii și al laptelui ș.a.m.d., și ajungem la combustibil, dar veniturile populației vor fi cam aceleași, ca anul trecut sau mai mici.

2. Să fie mai bine în viața mea din ce punct de vedere? Sentimental, material sau sufletesc? În primul rând vreau să fim sănătoși și mai apoi să avem un loc de muncă stabil și sigur. Restul vor veni de la sine.

3. Sincer, aș vrea să se poată crea mai multe locuri de muncă și să fie plătite pe măsura performanțelor fiecăruia. Și aici nu mă refer la acele croitorii sau "chilotașii", unde oamenii muncesc pe bani puțini și sunt înjosiți și amenințați că vor fi dați afară dacă au curajul să ceară mai mult pentru munca lor. Ar trebui demarat odată proiectul acela cu parcul industrial de la Mizil. Ce se tot târăgănează atât construirea lui? Tineretul orașului nostru pleacă din țară, de ce? Unde să se ducă să muncească? MFA-ul s-a desființat aproape de tot, Relaxa este și ea în reflux, investitorii care se anunțaseră au cam plecat. Nu știu dacă Primăria Mizil are vreo putere să poată schimba ceva din toate astea. Bravo primăriei pentru cele realizate în 2011 și sper să nu se oprească aici (au fost aduse gaze la Mizil, s-au refăcut unele canalizări, au fost reabilite și modernizate străzi, s-au făcut spații de joacă pentru copii și

spații verzi). Acum e momentul să se încerce și crearea de locuri de muncă (Parc Industrial!). Asta cred eu!

Tudor Ion, 66 de ani, pensionar:

1. Nu știu dacă va fi mai bun. Nu am motive să cred că ne îndreptăm spre bine. Uitați-vă ce se întâmplă în țară: guvernele merg prost, salariile sunt mizere, pensiile la fel, medicamente nu mai avem etc. Ce să mai cred când toate acestea iau amploare și nu se face nimic? Poate acum se va schimba guvernul, președintele și vom găsi o soluție. Dar... nu știu!

2. Pentru mine mai puțin, pentru copiii noștri ar trebuie să se facă ceva. Să aibă un învățământ corespunzător, pe latura sănătății la fel, ei nu au nimic! Ne mirăm de ce pleacă. La un salariu de 500 de lei sau 600 de lei să ții un copil în școală... îi îngreșești din start viitorul. Nu ai ce să-i oferi și atunci? Eu am o pensie de mizerie după 42 de ani de muncă.

3. Mai multă siguranță pentru tineri. Respect pentru toți oamenii, pe stradă, în audiențe. Impozitele să fie mai mici, locuri de muncă. Sunt multe, dar cred că toți le cunoaștem.

Cristina C, 37 de ani, menajeră:

1. Da, noi sperăm să fie mai bine. (speranța moare ultima).

2. Să existe locuri de muncă și salarii convenabile.

3. În orașul Mizil domnul primar a realizat o mulțime de lucruri destul de importante. Cu siguranță mai sunt încă multe de făcut, dar se vede clar că voință există. Acum rămâne la latitudinea oamenilor să aprecieze și să mențină măcar ceea ce s-a făcut.

Gabriela P, 58 de ani, pensionară:

1. La cum merg treburile în țară... nu mai cred în nimic.

2. Pentru mine nu prea mai are importanță ce va fi și cum va fi. Însă îi plâng de milă pe tineri. Pentru ei aș vrea să se facă ceva, să nu mai plece din țară și să fie mândri cu țara lor. Momentan, se lasă de dorit acest lucru. Sper să se schimbe această perspectivă.

3. Cred că toată lumea ar răspunde cu locuri de muncă! Acesta e adevărul, se dorește crearea de locuri de muncă. Asta ar rezolva multe probleme și ar diminua numărul șomerilor. Ce faci azi dacă nu ai un loc de muncă? Nu rezisti!

Adriana S, 27 de ani, vânzătoare:

1. Din păcate, nu cred că va fi mai bun! Economia scade foarte mult și foarte repede, nu producem cât consumăm... deci, situația nu este una roz și din păcate, cum spuneam, nu văd ameliorare. În țară, totul merge prost. Ce așteptări să avem? Ce motive să avem să credem altceva? Să ni se dea motive și apoi vom crede.

2. Dacă corupția va dispărea, probabil și viața noastră va deveni mai simplă!

3. În primul rând să se creeze locuri de muncă. Oameni cred că asta cer de multă vreme încoace, locuri de muncă! Apoi să dispară câinii comunitari, nu eram de acord cu uciderea lor, dar să se facă ceva cu ei. Nu e deloc comod pentru orașul nostru să ne împiedicăm de câini la tot pasul. Apoi, să se mențină curățenia străzilor și nu în ultimul rând, dar cel mai important, ar fi ca mentalitatea oamenilor să se schimbe în bine. Aici însă, nu e de vină primăria, primarul sau alte structuri, aici e de vină omul, care uită că are în primul rând datoria de OM, aceea de a fi corect, cinstit și drept.

Ranete Irina, 19 ani, studentă

1. Nu cred că o să fie un an mai bun, deoarece nimeni nu își asumă cu adevărat existența problemelor și să caute o rezolvare pentru acestea.

2. Să îmi găsesc un job pentru a putea să îmi ajut familia din punct de vedere financiar.

3. Cred că este nevoie de mai multe locuri de muncă pentru a-i ajuta pe oameni să își revină economic, să aibă o stabilitate financiară. Având această stabilitate, oamenii se vor descurca altfel și rezolvându-și problemele se vor schimba și în plan emoțional. Astfel, orașul nostru nu va fi tot unul monoton și trist, ca 2011.

Georgeta R. 40 de ani, muncitoare

1. Anul acesta nu va fi mai bun. Am motive să cred. Nivelul de trai a scăzut foarte mult!

2. Să am serviciu, stabilitate financiară și sănătate. Atât eu, cât și familia mea.

3. În orașul nostru este nevoie de Parcul Industrial de care s-a vorbit foarte mult. Prin făptuirea lui cred că foarte mulți locuitori ai orașului ar avea un loc de muncă stabil și plătit decent.

Congelatoare în lipsa gerului – Boboteaza de azi!

Pe 6 ianuarie Biserica prăznuiește Botezul Domnului sau Boboteaza. Este vorba de rețrăirea momentului în care Mântuitorul a fost botezat de Ioan în apele Iordanului, la vârsta de 30 de ani.

De unde vine străvechea și frumoasa tradiție de Bobotează? Prin acest gest, creștinul român se pune în acord și în armonie cu întreaga creație a lui Dumnezeu. Pe vremuri, când Dunărea era înghețată, oamenii locului tăiau crucea din gheață care se forma pe Dunăre, pe râurile sau pâraurile cu care se învecinau, astfel aducând recunoștință și închinare lui Dumnezeu, prin cinstirea Sfintei Cruci.

Pentru că în ultimii ani gerul Bobotezei nu prea își mai face simțită prezența în perioada premergătoare sărbătorii Botezului Domnului, s-a apelat la această soluție de a confecționa crucea de gheață...în congelatoare! Anul acesta, două din cele patru biserici din orașul nostru au ridicat tradiționala cruce de gheață în sfânta zi de Bobotează: Biserica „Sf.

Ioan” și Biserica „Sfinții și Dreptii Părinți Ioachim și Ana”. Deși ziua de bobotează ar fi trebuit să fie o zi de liniște spirituală, împărtășită de toți cu credință și milostenie, la ușile bisericilor oamenii se îmbulzeau pentru a ajunge să ia apa sfințită, nemaiținând cont de spiritul unei adevărate zile de Bobotează.

Plecând de la o biserică la alta, a trecut pe lângă mine o femeie cu un copil căruia îi spune: ”Hai să mergem mamă, nu mai luăm apă sfințită, oamenii sunt răi!”. M-am oprit pen-

tru două minute, nu-mi venea să cred ce mi-aud urechile! De ce suntem răi? Oare nu mai putem simți nicio sărbătoare la adevărata ei semnificație? Fiecare sărbătoare, fiecare zi sfântă dată de Dumnezeu

e un prilej să meditam, să ne regăsim pe noi înșine. Și dacă nu putem face asta zi de zi, s-o facem măcar atunci când ne sunt date astfel de zile.

Pagină realizată de **Cristina COLȚ**

CU ȘI DESPRE ADI MANOLOVICI

Așa cum v-am anunțat în numărul trecut al publicației noastre, tinerii mizileni cu vârsta cuprinsă între 10 și 20 de ani vor avea șansa de a învăța și performa la cursul de chitară (ce se va desfășura în cadrul Centrului Cultural „Adrian Păunescu”), profesor fiind unul dintre cei mai valoroși artiști ai României, Adi Manolovici. În acest context, l-am provocat pe domnul Manolovici să ne răspundă la câteva întrebări.

Reporter: Cântați rock, folk, jazz, ați avut piese de un real succes care s-au clasat pe primele locuri în topuri, ați câștigat numeroase premii, ați editat și lansat prima metodă de chitară acustică (muzică modernă) din România și de chitară electrică, predați muzică, foarte multe realizări, o carieră de excepție – v-aș ruga să ne dezvăluiți ceva ce nu știm despre Adi Manolovici!

Adi Manolovici: În primul rand vă mulțumesc pentru aprecieri. Cred că nu se știe faptul că am făcut prin tinerețe (în liceu) baschet, iar de ceva vreme mă preocupă un alt sport, tenisul de masă. În București, împreună cu elevii mei organizăm și campionate de tenis de masă. De altfel, recomand acest sport tuturor chitariștilor deoarece creează reflexe și dezvoltă încheietura mâinii!

R.: În anul 2000 ați înființat

„Academia de Rock”. Ce ați urmărit când ați lansat acest proiect și am dori să știm dacă ați obținut rezultatele scontate?

A.M.: „Academia de Rock” s-a „născut” la Casa Studenților din București și a fost prima școală de chitară rock din țară la acea vreme. De-a lungul celor 12 ani în care am activat ca profesor de chitară, am format peste 300 de chitariști, iar unii dintre ei au devenit profesioniști, activând în trupe deja cunoscute publicului: Vița de Vie, El Negro, Amicii, R.U.S.T., Secret Society, Magnum Opus, Stillborn etc. Mulți dintre chitariștii formați de mine de-a lungul timpului au participat la diverse festivaluri de specialitate din țară, au câștigat premii la concursuri precum: Naționala de Rock, Dor de verde etc. Din punctul meu de vedere, am realizat enorm în acești ani, ținând cont că în România anului 2000 nu exista o școală de

chitară rock. Rezultatele mele se văd abia acum și sunt extrem de bucurios că am reușit să împărtășesc și altor tineri tainele acestui magic instrument.

R.: Ce artist v-a inspirat cel mai tare și având în vedere faptul că ați avut foarte multe colaborări, cu cine v-a plăcut cel mai mult să cântați?

A.M.: Cel mai mult mi-a plăcut colaborarea cu Laurențiu Cazan, care este un mare artist și un instrumentist desăvârșit. Am avut multe de învățat de la el, mai ales chestiuni legate de show, dar și tehnici de chitară acustică. Din păcate, el nu este apreciat la justa valoare, iar oamenii, în general, confundă artistul cu omul.

Un alt prieten pe care îl apreciez enorm este Mircea Vintilă. Colaborez în continuare cu el și nu exclud varianta unui spectacol comun la Mizil. Poate așa veți avea ocazia să ascultați piesele folk ale lui Mircea într-o variantă mai rock! Oricum, anul acesta vom lansa un album împreună și promitem să vă ținem la curent.

R.: Care este cea mai mare

realizare profesională a dvs.?

A.M.: Probabil faptul că am fost primul român care a scris manuale de chitară rock!

R.: Ați cântat și ne-ați încântat pe scena Centrului Cultural „Adrian Păunescu”, urmează să veniți în calitate de profesor la Mizil – ce părere aveți despre acest orașel de provincie, dar și despre oamenii de aici?

A.M.: Este un oraș frumos, cu oameni frumoși. În plus, am observat afinitatea culturală pe care o are orașul dumneavoastră comparativ cu ce se întâmplă prin capitală. Este probabil și rezultatul unei politici corecte pe care o are edilul dumneavoastră care este preocupat de artă și cultură. Sunt onorat să lucrez cu Primăria Mizil și cu Centrul Cultural „Adrian Păunescu”.

R.: Ce sfat le oferiți tinerilor care iubesc chitara și doresc să-și construiască o carieră artistică?

A.M.: Studiați, studiați și iar studiați!

R.: Vă mulțumesc!

Gabriela NEGOIȚĂ

Zbuciumul tinerei generații

Într-o vizită în orașul nostru a preotului Cleopa Florescu, starețul Mănăstirii Jercălăi – Urlați la sfârșitul anului 2011, cu ocazia manifestărilor dedicate zilei Sfintei Mucenice Filofteia, ocrotitoarea Mizilului, a avut loc în sala de festivități a Liceului „Grigore Tocilescu” o activitate dedicată tinerilor de azi, în care a fost prezentat un film de scurt metraj „Cine leagă copilul”, despre o lume în care tinerii se simt dezorientați, o lume nu tocmai bună pentru dezvoltarea lor spirituală, care îi face pe cei mai mulți dintre ei să piardă drumul adevăratei credințe și să fie excluși din rândul lumii cu adevărat drepte.

În general, toți tinerii care au participat au fost încântați de această activitate și le-a plăcut modul în care au fost dezbătute problemele cu care se confruntă. Cu siguranță, întâlnirea a fost constructivă pentru cei care au fost interesați și a reprezentat o adevărată incursiune în problemele vieții contemporane, rezultând o dezbatere foarte interesantă și complexă.

Încerc să vă redau mai departe câteva păreri ale tinerilor vizavi de problemele existente în viața lor și cu care se confruntă cel mai mult.

„Părerile noastre sunt puternic influențate de elementele exterioare și nu reușim să dobândim frumusețea interioară și nemuritoare, cea a sufletului. Din contră, hrănim aceste aspecte materiale și ne bazăm pe himera goală pe care o oferă acestea. Suntem prea preocupați să dobândim idealul în lumea materială, când, de fapt, spiritul este cel ce ar trebui să conteze, iar societatea, prin mijloacele ei de astăzi, în special mass-media, ne oferă preponderent aceste iluzii”, mi-a spus Alexandra Niță.

„Părintele Cleopa ne-a oferit o lecție absolut necesară despre viață, iubire și suflet. Am aflat lucruri noi, care vor contribui la formarea noastră ca oameni mai buni și mai apropiați de Dumnezeu. Din păcate, noi ne afundăm în uitare, păcat și ignoranță. Însă nu trebuie să disperăm, întotdeauna există o cale de ieșire, iar activitățile de acest gen, care din nefericire sunt mult prea rare, au menirea de a ne trezi la realitate”, este de părere Dragomirescu Ștefania.

„În fiecare zi am să le mulțumesc părinților mei pentru tot ce mi-au oferit în viață și ce o să-mi ofere pe mai departe. Astăzi, într-adevăr am aflat lucruri noi, care sper să ne ajute, nu numai pe noi cei care am fost prezenți aici, ci pe toți tinerii, să devenim ceea ce trebuie să devenim, niște oameni buni și cu credință în Dumnezeu”, spune Rusoiu Martha.

Cu siguranță progresul vremurilor noastre nu poate fi înfăptuit decât de tineri! De la ei se așteaptă realizarea unui viitor mai bun, de la ei se așteaptă reacții de impunere a dreptății și de întronare a unei civilizații avansate de tip occidental și nu „oriental”. Da, ei reprezintă factorul cel mai important pentru schimbarea situației în care ne aflăm! Dar ce facem când ei, tinerii, nu pot realiza acest lucru? De ce nu pot? Cine sunt tinerii de astăzi, ce își doresc cu adevărat, sunt conștienți de viața lor și de necesitatea schimbării societății în care trăiesc? Acestea sunt cele mai frecvente întrebări, care încă nu și-au găsit un răspuns viabil.

O să încerc să vă spun părerea mea: pe de o parte, într-un procent care crește de la o zi la alta, un segment destul de important din rândul generației tinere, nu mai pune accent pe educație. Vina însă

nu este numai al lor! Ei nu mai sunt îndrumați spre o lume mai bună, ci sunt mai degrabă dezorientați cu fel și fel de „mărunișuri” care le promit „succesul”. Pe de altă parte, un alt procent care mai crede că educația este absolut esențială pentru reușita lor în viață, se simte dezarmat de greutățile întâmpinate, de obstacolele introduse de sistemul de „pile și relații pentru promovare” și altele.

Ce categorii de tineri se formează totuși într-o țară în care nu prea mai avem de ales, într-o țară în care cei care ar trebui să ne fie exemple ne înțeapă mai degrabă s-o părăsim, într-o țară unde mass-media a ridicat la cel mai înalt rang pornografia, prostituția, concubinajul, scandalurile, divorțurile? Păi cum să construiască acești tineri un viitor acestei țări? Cu ce exemple, când apariția la televizor a „uneia” sau „unuia” le propune doar „șansa” de a deveni „cool”!

Oare de ce mulți tineri refuză să participe la vot? Răspunsul cel mai frecvent, și poate cel mai acceptabil, este pentru că cei mai mulți dintre ei sunt de părere că politica nu înseamnă altceva decât o „mașinărie” de făcut bani, unde toți cei care ajung la putere nu-și văd decât propriul interes! Da, exact, asta e gândirea lor vizavi de politică. Din acest motiv nu ies la vot, din acest motiv le vine mai ușor „să vorbească cu gura altuia”. Se simt neputincioși în fața multitudinilor de mârșavii care se fac aproape în toate domeniile și de aceea ajung să aleagă și să li se pară mai „normală” o lume a inculturii decât a culturii. Sunt modelați după „brand-uri” comerciale și devin total dezorientați dacă nu se încadrează în ele.

Ce se va întâmpla dacă se vor pierde, ușor-ușor? Le pasă? Greu de spus. Așa cum românul e învățat, trebuie să așteptăm pentru a vedea ce se va întâmpla, dar așteptarea s-ar putea să ne coste prea mult, ori noi nu ne mai permitem să pierdem timpul! Deja devenim imuni la realitate și asta e un dezastru! Orfelinele găzduiesc din ce în ce mai mulți copii abandonați în tomberoane, pe holuri de spitale sau chiar pe câmp; bătrânii devin tot mai speriați de lumea care li se înfățișează acum ochilor și care nu li se mai pare cunoscută (pe timpul lor nu se trăia așa!); ei sunt cei care cad victime excrocilor și hoților, de cele mai multe ori pentru o amărâtă de pensie, iar singurătatea este singurul lor prieten, deoarece copii lor sunt nevoiți să plece în străinătate pentru a trăi mai bine. Și sunt mii de exemple care ne arată că trăim haosul unei lumi incerte, în care tranziția tinde să devină o „normalitate” cu caracter permanent.

De aceea afirm cu încăpățănare că generația tânără are un rol foarte important în a schimba toate acestea! Însă fără un ajutor profesional și calificat, fără sprijinul corect al mass-mediei, fără o „muză” care să reprezinte un model viabil, nu vor putea reuși.

Cristina COLȚ

REVOLUȚIA DIN DECEMBRIE 1989

Continuare din numărul trecut

Pe calea ferată era o locomotivă! Cu câteva zile în urmă, convenisem cu regionalul de căi ferate Galați să avem tot timpul o locomotivă care să blocheze bariera, acesta eliberând accesul, numai după ce mecanicul primea acceptul de la cei care făceau controlul mașinilor în această zonă. Logica consta în vulnerabilitatea la care erau expuși cei care făceau controlul, în ideea că aceștia ar putea fi înarmați. Așa stând lucrurile, bariera era oprită, așa că TIR-ul a trebuit să oprească în fața ei. M-am dus la ușa șoferului, am deschis-o brusc și l-am tras pe șofer jos. L-am percheziționat. În buzunare avea mai mulți dolari, la gât o perniță în formă de scoică, probabil un talisman. L-am dat pe mâna oamenilor care se strânseseră și m-am suit în mașină. Mai multe pungi cu portocale și banane. L-am verificat actele! Transporta medicamente! Destinația: Rusia! Toată lumea globului văzuse evenimentele din țara noastră, oare cei din Turcia, nu? Ar fi putut acest transport să prefere ruta maritimă. M-am uitat în pașaportul șoferului. Avea cel puțin 20 de intrări în România, oare cum de greșise drumul?! Și încă un amănunt: șoferul nu cunoștea nicio limbă! Nici engleză, nici franceză, nici rusă! Între timp sosise de la uzina MFA, căpitanul Ciomoș, care fusese de câteva zile trimis la Primărie pentru a ajuta orașul și pentru care lăsasem vorbă la Primărie să-l anunțe să vină la acest eveniment. Soldații căpitanului Ciomoș înconjuraseră TIR-ul și luaseră poziția de tragere, desfăcând crăcanele mitralierelor.

-Să desfacem ușile din spate și să controlăm TIR-ul!, conchise căpitanul Ciomoș.

- Dacă sunt teroriști înăuntru!, am spus eu. Mai bine să-l ducem în afara orașului, ar putea avea loc un schimb de focuri.

Am convenit să facem întocmai! Cine are carnet de conducere să poată conduce mașina asta?, am întrebat în mulțimea de oameni care se strânsese.

S-au oferit mai multe persoane. Motorul mașinii mergea. S-a urcat la volan șoferul voluntar, iar noi cu șoferul turc, lângă.

Stupoare: șoferul voluntar nu a putut urni mașina! Am urcat un alt șofer, apoi un altul. Niciunul nu a putut urni mașina din loc. L-am urcat atunci pe șoferul turc la volanul mașinii sale. Căpitanul Ciomoș era cu pistolul apăsător în ceafa sa. Nu am să uit niciodată scena asta care m-a stupefiat!

Momentul acela, când la marginea orașului, l-am pus pe șoferul turc să desfacă ușile din spate ale mașinii sale, aveau să mă marcheze pentru multă vreme.

Îmi închipuiam dincolo de uși un grup de teroriști, care în momentul deschiderii, începeau să ne mitralieze. Imaginea aceasta terifiantă a făcut să-mi înghețe realmente sângele în vene. Au fost cele mai groaznice momente de spaimă din viața mea. Aveam să constat mai târziu, că sănătatea mea avea să sufere din cauza acestei scene. Totul se petrecea în zona Hanului. Am avut un

moment când am vrut să mă retrag cu câțiva zeci de metri mai încolo, în spatele unui copac, dar jena acestui gest m-a obligat să rămân acolo.

L-am spus șoferului turc să desfacă sigiliul și apoi ușile mașinii.

Sunt convins că toți cei prezenți au trăit clipe de coșmar în fața acestei scene și că fiecare, în acele momente, s-a repezit în rugăciuni și apropieri de Dumnezeu. Dar, ca într-un film, în care totdeauna învinge binele, în spatele ușilor erau doar niște baloți imenși îmbrăcați în celofan.

Pentru că alte telefoane și alte zvonuri ne obligau să ne îndreptăm spre alte evenimente, am trimis mașina escortată de alte două mașini ale noastre și un ofițer în cabina șoferului turc la Buzău, sub semnătura de primire din partea CPUN-ului de acolo. Nu am avut deci cum afla amănunte despre adevărul acestui ciudat transport de medicamente.

Ceea ce cred că ar trebui subliniat este faptul că în toate acele zile și nopți, majoritatea oamenilor nu au avut tihnă ori liniște. Au fost clipe de coșmar, în care speranța primelor momente a fost zdrobită de efectele malefice ale macabrelui scenariu după care s-au desfășurat evenimentele acelor zile.

Năvălirea în orice moment a "teroriștilor", teama de a ieși din case, la intrările în blocuri locatarii făceau de pază, obligația de a privi mereu televizorul pentru a afla ce te așteaptă, intervenția Rusiei, teama de a otrăvi apa, pâinea, teama de infestări bacteriene sau chimice și foarte multe alte procedee care desființau personalitatea oamenilor.

Chiar și procesul ceaușeștilor, în care cei care au aplaudat uciderea lor au trebuit să-și facă din asta un mare motiv de regret și remușcare, plus perioada nefastă de distrugere a tot ce se realizase prin truda muncii, în care tot ce exista era repugnant și distrus, pentru simplu motiv că aparținuse celeilalte epoci..., au făcut din imensa bucurie a schimbării o imensă resemnare și o trimitere spre ancestrala strângere din dinți a poporului român.

Poate că acest popor român e condamnat de istorie sau de altceva, să nu fie lăsat în pace să-și vadă de doine, doruri, ape, munți și celelalte lucruri și locuri peste care își plimbă de veacuri sufletul palmelor sale.

Poate că acestea sunt condițiile dumnezeiești de frumusețe, lumină, adevăr și zâmbet pentru o viață adevărată.

Poate că suferința și îndurarea sunt purgatorii esențiale întru cunoașterea fericirii!

Poate că toate astea la un loc, plus multe altele care se întâmplă acum în jurul nostru, ne dau adevărata frumusețe și putere de umblet.

La fel ca și cei dinaintea noastră, trebuie să transformăm oftatul în zâmbet, să privim spre cer și să mergem mai departe!

Fragment preluat din cartea "Revoluția Română", editată de S.C. TYPODAS PRESS SRL

Emil PROȘCAN

CASETA LUNII

CALENDAR FEBRUARIE

Luni	Marti	Miercuri	Joi	Vineri	Sâmbătă	Duminică
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29				

SARBATORI RELIGIOASE ORTODOXE

2 februarie – Întâmpinarea Domnului (cruce roșie)

SARBATORI LAICE

- 1 februarie – Ziua Intendenței Militare
- 21 februarie – Ziua Internațională a Limbilor Materne
- 28 februarie – Ziua Apărării Civile sau Ziua Protecției Civile

ANIVERSARI SI COMEMORARI

- 1 februarie – 160 de ani de la nașterea marelui dramaturg, și scriitor român Ion Luca Caragiale (d.9 iun.1012)
- 1 februarie – 144 de ani de la nașterea pictorului Ștefan Luchian (d. 7 iun.1916)
- 2 februarie – 144 de ani de la nașterea filosofului și psihologului Constantin Rădulescu – Motru, membru al Academiei Române (d. 4 mar.1957)
- 2 februarie – 79 de ani de la nașterea regizorului de film Doru Năstase (d. 29 apr.1982)
- 2 februarie – 64 de ani de la moartea aviatorei și parașutistei de renume mondial Smaranda Brăescu
- 5 februarie – 54 de ani de la moartea lui Iuliu Maniu.
- 6 februarie – 219 ani de la moartea dramaturgului italian Carlo Goldoni
- 6 februarie – 104 ani de la nașterea poetului, prozatorului și gazetarului Geo Bogza, membru al Academiei Române (d. 14 sep. 1993)
- 6 februarie – 184 de ani de la nașterea scriitorului francez Jules Verne (d. 24 mar. 1905)
- 9 februarie – 104 ani de la nașterea poetului Cicerone Theodorescu (d.18.feb.1974)
- 10 februarie – 79 de ani de la nașterea actorului Victor Rebengiuc
- 22 februarie – 109 ani de la nașterea dramaturgului și scriitorului român Tudor Mușatescu, cunoscut pentru proza sa umoristică (d. 4 nov.1970)
- 22 februarie – 202 ani de la nașterea poetului și fabulistului român Grigore Alexandrescu (d.25 nov.1885)

ZILE NATIONALE

Sri Lanka - 4 februarie	Gambia - 18 februarie
Niue - 6 februarie	Nepal - 18 februarie
Noua Zeelandă - 6 februarie	Guyana - 23 februarie
Grenada - 7 februarie	Estonia - 24 februarie
Serbia - 15 februarie	Republica Dominicană - 27 februarie
Lituania - 16 februarie	

„FĂRĂ EMINESCU AM FI

În fiecare an, pe 15 ianuarie, simțim nevoia mai mult ca oricând să-l recitim pe Mihai Eminescu.

Un om înzestrat de Dum-

nezeu cu un har aparte, cu o sensibilitate deosebită, un erudit, un poet atins de geniu, prozator, jurnalist și patriot ardent, un mare român – Mihai Eminescu

Mihai Eminescu este poetul cel mai reprezentativ al literaturii române, „poetul nepereche” (G. Călinescu), creator al unei opere care străbate timpul cu o forță nealterată, trăind într-o perpetuă actualitate. Creația sa este bogată în diferite teme și motive. Este cunoscută, apreciată și studiată nu numai de românii de pretutindeni, dar și de alte popoare de peste hotare. Este tradusă în mai mult de 60 de limbi. Opera sa formează o epocă în dezvoltarea artistică a poporului român. Niciodată până la Mihai Eminescu limba română n-a sunat cu atâta plenitudine armonioasă, atât de natural și atât de firesc. În creația poetului și-au aflat expresia durerea și revolta oamenilor de rând, critica burghezimii, știința și filosofia, natura și dragostea. Operele cele mai reprezentative ale sale sunt: Sărmanul Dionis (1 decembrie 1872 - Convorbiri literare), Floare albastră (1 aprilie 1873 - Convorbiri literare), Dorința (1 septembrie 1876 - Convorbiri literare), Lacul (1 septembrie 1876 - Convorbiri literare), Sara pe deal (1 iulie 1885 - Convorbiri literare), O, rămâi (1 februarie 1879 - Convorbiri literare), Epigonii (1870 - Convorbiri literare), Scrisorile și nu în ultimul rând, Luceafărul. Capodopera, ce pășește peste vremi și meridiane, poemul Luceafărul încununază calea de creație a aceluia căruia i-a fost menit să devină și el astru, cu același nume în literatura română. Mihai Eminescu reprezintă continuitatea culturii și a literaturii române în ceea ce a realizat ea până la Eminescu, deschizând, prin modernitatea totală a gândirii și a creației sale, drumul spre și mai depline împliniri.

Eminescu s-a întrupat din „mare primordială” a geniului românesc, instaurându-și lumina fără de moarte în zonele cele mai înalte ale spiritualității noastre: „În literatura română, Eminescu nu s-a născut, ci a ieșit de-a dreptul din ape, ca și Luceafărul” (G. Călinescu).

Noi, mizilenii, avem privilegiul de a fi mult mai apropiați de marele poet, dar cel mai bine veți înțelege citind ce a zis ultimul Eminescu.

12 ianuarie 1984 - Slobozia găzduia o adevărată constelație de oameni de cultură, veniți aici întru cinstirea poetului nostru național, MIHAI EMINESCU. Emoționanta „Eminesciană” a anului 1984, a fost de fapt una dintre acele minunate perle culturale din șiragul unor manifestări spirituale locale care, intrate de atunci în tradiție, au servit cu adevărat cultura și au ocolit impusele festivisme. „Eminesciana” era atunci și respirarea unor intelectuali sufocați de năucitoarea infuzie de politic în cultură. Era, prin seriozitate și amploare, adevărata măsură a valorii unor oameni de cultură.

Printre distinșii oaspeți de atunci ai Sloboziei, s-a aflat și un om de-a dreptul fascinant: GHEORGHE EMINESCU, nepotul nepieritorului poet, ultimul descendent al familiei Eminovici. Bătrânul de 88 de ani a vorbit liber, curgător și coerent, a povestit molcom și a fost cuceritor. Parfumul vorbelor sale a făcut ca toți cei prezenți acolo să uite

clipa și să se abandoneze tuturor timpurilor. Frumusețea strălucitoare a momentului a rămas în memoria benzii de magnetofon. Este un document necunoscut în cultura română, care s-a făurit aici, la Slobozia. Și care înseamnă istorie. Și care este consemnat în această lucrare monografică pentru a înfrunta timpurile.

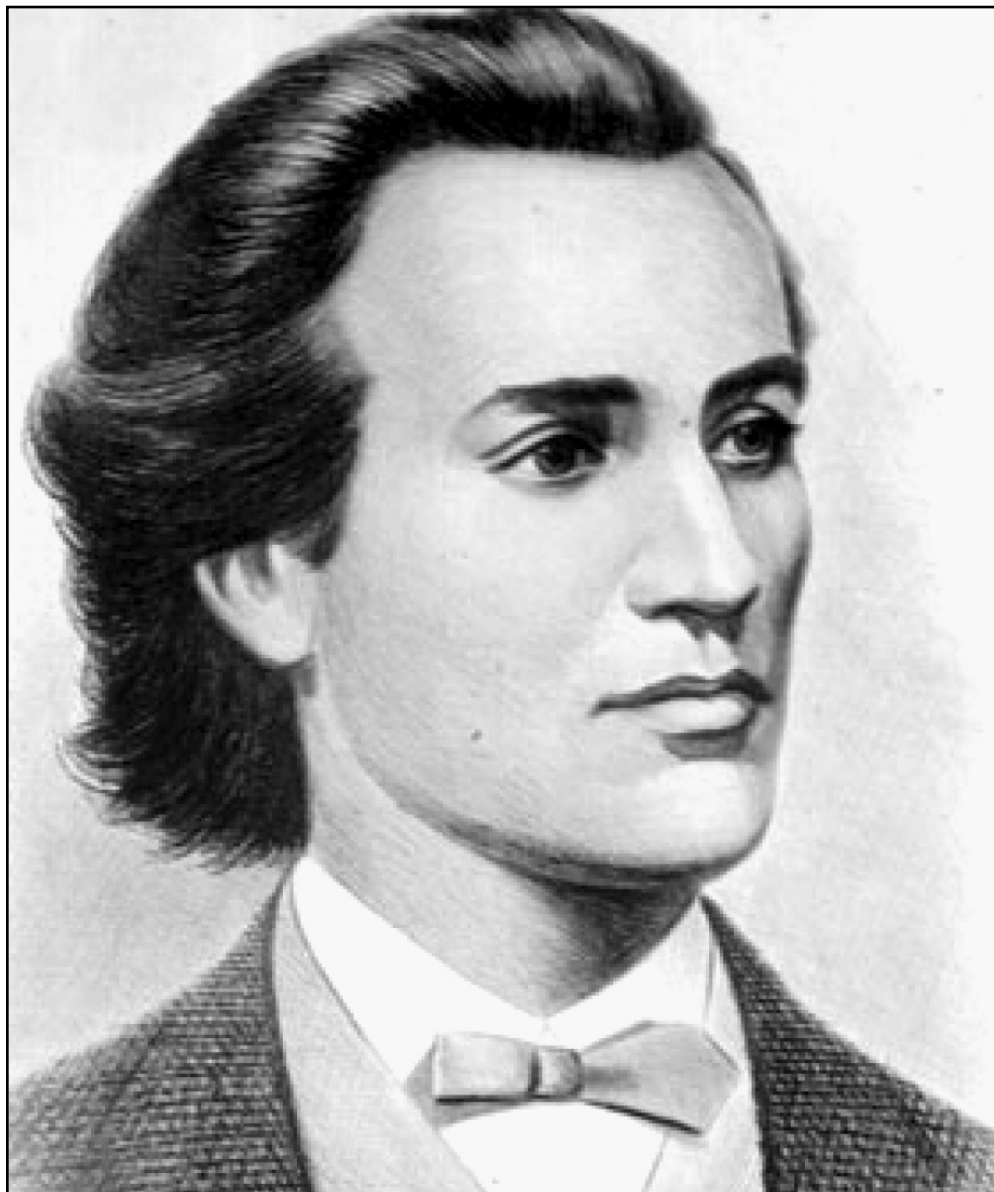
„Onorată asistență,

Într-unul din aforismele sale, Lucian Blaga spunea: „De sub orice ruină izvorăște un fluviu de melancolie. Și bătrânețea este o ruină, dar de sub care izvorăște un fluviu de amintiri”.

Din acest fluviu de amintiri am ales pentru dvs. câteva pe care le-am intitulat „Amintiri de familie”. Mă întreb însă dacă tineretul nostru, aflat la vârsta la care iluziile n-au început să se scuture, va putea înțelege emoția care ne încearcă pe noi, cei ajunși la vârsta amintirilor, când evocăm o lume în care am trăit, o lume pe care astăzi o căutăm în amintire și o găsim risipită pe aleile cimitirelor. Fără să vrem, în acest moment măsurăm drumul care a rămas în urma noastră și, când vedem cât este de lung, emoția vine încărcată de o ușoară melancolie. Să trecem peste ea, împreună, să facem o mică drumeție în lumea de unde, cum spunea poetul Octavian Goga, „glasul anilor se aude tot mai încet și tot mai departe”.

În ziua de 17 iunie 1889, un car funebru, urmat de Mihalache, Kogălniceanu, Lascăr Catargiu, Teodor Rosetti și Titu Maiorescu, ducea spre o veșnică odihnă rămășițele pământești ale lui Mihai Eminescu. Purificat prin suferință, poetul intra în eternitate. La numai șase luni de la această tristă ceremonie, în gara micului orașel Mizil, oraș care făcea parte din județul Buzău, cobora din tren un tânăr căpitan, purtând uniforma regimentelor de linie și pe piept baretele a șase decorații, semne ale bravurii dovedite pe câmpurile de luptă de la Smârdan și Plevna. Era căpitanul Matei Eminescu, cel mai mic frate al poetului, care, după divorțul de prima lui soție, fusese mutat în Regimentul 32 de dorobanți care făcea garnizoană în Mizil. Mizilul anului 1890 era un orașel cu vreo 7000 locuitori, foarte mulți negustori, viticultori, moșieri și avea o mahala de renumiți țigani lăutari. Burghezia orașului își măcina existența în fumul cafenelei, făcând petreceri cu lăutari în podgoriile din Dealul Mare, ori jucând cărți în familie sau la club. Acest stil de viață nu se potrivea cu preocupările lui Matei Eminescu. Ca atare, plictiseala a intrat în drepturile ei.

Pentru a-i pune capăt, s-a oprit la soluția unei noi căsătorii, în definitiv din două rele omul alege pe cel mai mic, și-o plictiseală în doi e preferabilă uneia de unul singur. Dintre domnișoarele candidate la măritiş, care îndeplineau și condițiile de dotă și moralitate cerute de regulamentele militare, Matei a ales-o pe domnișoara Ana Condeescu. Din

această căsătorie au rezultat patru copii: Lelia, Ecaterina, Anibal și cel care vă vorbește, care nu a dat până acum banul moșneagului Charon. Și pe care popa Mandache de la Biserica Catedrală l-a botezat Gheorghe, în amintirea bunicului meu, căminarul Gheorghe Eminovici. M-am născut după cum vedeți cu privilegiul de a fi nepotul lui Mihai Eminescu. N-am pentru asta nici un merit, dar n-aveam nicio vină pentru toate necazurile pe care le-am avut de pe urma numelui în timpul școlarității; am avut „neșansa” ca în primii ani de liceu să am profesori doi renumiți cercetători eminescieni. Pe Bogdan Duică la limba română și pe Ion Scurtu la limba germană. Cum nu străluceam nici la unul nici la altul, Bogdan Duică nu scăpa nici o ocazie să-mi spună „păcat de numele pe care îl porți” și Ion Scurtu că fac de rușine numele lui Eminescu, dar în afară de aceste neplăceri școlare, timp de 50 de ani numele nu mi-a pus nicio problemă, pentru că nimeni nu era curios să știe dacă și ce rudă sunt cu poetul, iar eu, deși apărut în lume când „tot românul se naște poet”, am rămas un original, în sensul că nu am scris, dar nici nu am încercat să scriu vreo poezie. Vă spuneam că mama mea era născută Condeescu, ea era sora faimosului primar al Mizilului, Leonida Condeescu, intim prieten al lui Caragiale și pe care marele dramaturg l-a imortalizat în schița „O zi solemnă”. Până la decesul prietenei mele din copilărie, scriitoarea Agatha Grigorescu Bacovia, mai eram doi care știam cât de strânsă era prietenia dintre Iancu și Leonida, așa cum își spuneau.

Pe Leonida Condeescu și Caragiale îi lega în primul rând o prietenie politică, amândoi erau conservatori, Caragiale prin apartenența lui la „Junimea”, Leonida Condeescu prin tradiție de familie. Dar în timp ce Caragiale, cu

spiritul lui de frondă, refractar disciplinei de partid, a avut cunoscutele oscilații, Leonida a trăit și a murit conservator, constantă pe care Caragiale ține să o sublinieze în schița amintită când spune: „Tot ce-i glumă la o parte, trebuie să mărturisească fiecare că puțini dintre bărbații noștri politici mari și mici au fost așa de consecvenți ca Leonida, partidul tău nu are un membru mai nestrămutat și mai devotat”. Îi mai legau pe cei doi interese comerciale, oricât s-ar părea de curios, în vremea când Caragiale ținea în arendă restaurantul din gara Buzău; pentru nevoile restaurantului procura vinul de la via lui Leonida Condeescu, situată în comuna Vadu Săpat. În fine, pe ambii îi lega o strânsă prietenie de foarte tânărul pe atunci George Ranetti, viitorul codirector al revistei „Furnica”, revistă care cultiva un umor de cea mai bună calitate și era bogat ilustrată de penelul lui Șirato și Murnu, și care își semna în revista „Furnica” articolele cu străveziul „Jorjdela-Mizil”, scris într-un cuvânt. Ranetti mai era și autorul cunoscutei comedii „Romeo și Julieta la Mizil”.

A-ncetat apariția revistei în momentul când trupele germane se apropiu de București și armata noastră angajase bătălia de pe Argeș; refugiat la Iași, Ranetti a continuat să scoată „Greierul”, revistă unde, printr-un umor adecvat situației, a contribuit la întreținerea moralului armatei noastre de pe front. Cei trei prieteni, cărora li se alătură din când în când și Grigore Tocilescu, rectorul Universității din București, petreceau adesea la via lui Leonida Condeescu și acolo, într-o atmosferă de voie bună întreținută de cei doi maeștri ai umorului, treceau în revistă toate can-canurile politice de care mica Românie nu ducea lipsă. Nu este exclus ca acolo, stimulat de vinurile lui Leonida, în mintea marelui dramaturg să se fi conturat unele din

ALTFEL ȘI MAI SĂRACI

personajele sale din „Momente și schițe”. Ceea ce eu pot spune cu certitudine este că schița „O zi solemnă” a apărut pentru prima oară în ziarul „Universul”, la o săptămână după ce la Vadu Săpat avusese loc o petrecere reușită. Era o vreme săracă în evenimente, câte-o crimă banală ținea afișul ziarelor luni întregi, așa că pentru mizilenii apariția acestei schițe a avut proporții de eveniment. Numai tanti Filofteia, soția lui Leonida, umbla furioasă prin casă cu ziarul spunând: „Leonido, își bate joc grecul de tine”. Leonida surâdea satisfăcut; ironia lui Caragiale era caldă, prietenească, împletită cu meritate elogi, poate că din această cauză nu este nici cea mai reușită. Leonida știa că această schiță, mai mult decât zadarnicul zburcuc politic, îl va salva de la uitarea definitivă. După câteva luni, un eveniment local a avut darul s-o împace pe tanti Filofteia cu grecul. La Mizil aveau loc alegeri comunale și Leonida Condeescu, deși în opoziție, și-a învins opozantul cu o majoritate de voturi covârșitoare, ceea ce în climatul politic de atunci constituia o optă minune. Această victorie a fost sărbătorită printr-un banchet care a avut loc în grădina casei Condeescu și a fost prezidat de Caragiale. În acea zi, unchiul Leonida m-a prezentat pe mine, pe sora și fratele meu lui Caragiale prin cuvintele simple: „Iancule, nepoții lui Eminescu!”

Pe data de 13 ianuarie, la Centrul Cultural „Adrian Păunescu”,

într-un cadru eminescian, mizilenii l-au omagiat și ei pe cel mai mare poet român din toate timpurile.

Copiii care activează în cadrul cercului de muzică canto: Toma Flavia, Toma Catrinel, Stanciu Giorgiana, Negoită Maria, Stan Median, Onuțu Cosmina, Ivancea Mihai, Onuțu Dana, Dorin Denisa – pregătiți de doamna Mileta Popa, au susținut un program artistic de o încărcătură emoțională deosebită.

Alături de noi au fost și campioanele naționale de la Școala de Dans Sportiv „Parfenie Costel” – Mona Andreea Colț și Alexandru Cazacu, care

în cultura română”.

Având în vedere acordul de cooperare existent între localitățile Mizil și Iargara – Republica Moldova, am fost reprezentați la această activitate culturală de către: doamnele bibliotecare Nico-

leta Tudorache, Maria Toma, domnul Mirel Uruc (Centrul Cultural „Adrian Păunescu”) și domnul profesor Laurențiu Bădicioiu.

Activitatea s-a desfășurat în incinta Consiliului Județean, în „Sala Europa” și a beneficiat de un președiu cu mare greutate academică și administrativă.

Astfel, au susținut alocuțiuni pe tema mai sus prezentată, dar și despre marele Eminescu: acad. Dan Berindei; acad. Eugen Simion; acad. Mircea Petrescu; acad. Valeriu Matei; acad. Vasile Tărășanu, de la Cernăuți; ambasadorul Moldovei în România, Iurie Niță; Mircea Ionescu Quintus, senatorul

Georgică Severin; Constantin Stere – președintele Direcției pentru Cultură Prahova și nu în ultimul rând amfitrionul acestei activități, președintele Consiliului Județean Prahova, domnul Mircea Cosma.

Tot în cadrul acestei activități, i-a fost înmănată o diplomă de onoare Corinei Drăgotescu, pentru faptul că acum mai bine de 10 ani a fost prima ziaristă care a scris despre cultură, premiat a fost și elevul Ștefan Dorobanțu din Filipeștii de Pădure, care a câștigat concursul „Legende ale comunei”.

În încheiere, domnul Mircea Cosma a precizat: „Vom dezveli pe 27 martie, bustului lui Adrian Păunescu la Chișinău și vom continua cu Alea Sfatului Țării, unde vom inaugura 6 busturi de voievozi care au permis ca astăzi să spunem că dacă n-ar fi fost Eminescu, noi astăzi nu am fi aici”.

ne-au prezentat un program de dans ce a smuls, ca de obicei, ropote de aplauze.

În paralel, la Ploiești, Consiliul Județean Prahova, în parteneriat cu Academia Română, au organizat „Ziua Națională a Culturii Române”, ce a avut ca temă principală „Basarabia și Bucovina

153 DE ANI DE LA UNIREA PRINCIPATELOR ROMÂNE

O zi importantă pentru români, pentru unitatea neamului românesc – 24 ianuarie 1859: Alexandru Ioan Cuza este votat, unanim, Domn al Moldovei și Domn al Țării Românești de cele două camere de deputați, mai întâi de cea de la Iași, apoi de cea de la București.

Unirea cea mult așteptată de veacuri, după moartea năpraznică a lui Mihai Viteazul, ucis mișelește în anul 1601, pe Câmpia Turdei, se înfăptuise.

Românii cu mic cu mare au sărbătorit pe 24 ianuarie – 2012, 153 de ani de la Unirea Principatelor Române.

Mizilenii nu s-au lăsat mai prejos și au marcat această mare sărbătoare așa cum se cuvine, astfel că la Școala Nr.1,

despre Alexandru Ioan Cuza și despre marea Unire elevilor, membri ai Cercului „Cultul Eroilor” de la școala gazdă a evenimentului și celor de la Școala „Sf. Maria”, coordonați de doamna profesor Oprea Daniela.

Din prezidiu au mai făcut parte: locotenent colonel în rezervă Ion Cristea, președinte al Asociației „Cultul Eroilor”, filiala Mi-

domnul colonel în rezervă Constantin Chipăr – vicepreședintele Asociației „Cultul Eroilor” din România și președintele Asociației din județul Prahova, le-a vorbit

vorbit despre evenimentele istorice anterioare Unirii, dar și despre reformele lui Alexandru Ioan Cuza, care au avut un mare impact asupra noului stat format.

Ulterior, domnii mai sus prezentați, s-au deplasat către Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, unde s-a derulat o activitate similară. Instituția noastră a fost reprezentată de doamnele bibliotecare Maria Toma și Nicoleta Tudorache, iar din partea Centrului

„Europe Direct” a fost prezentă domnișoara Mirela Stoica.

La Centrul Cultural „Adrian Pău-

cercurilor ce ființează în cadrul Centrului Cultural, au marcat evenimentul prin cânt, dans, schiță și poezie, întrecându-se unii pe alții prin programele prezentate.

Mulțumim tuturor cadrelor didactice care s-au implicat și i-au coordonat impecabil pe copii, nelăsând să treacă pe lângă noi evenimente reprezentative pentru neamul românesc!

zil; colonel în rezervă Victor Mărculescu, președinte al Asociației „Aurel Vlaicu” filiala Mizil, plutonier major Eugen Grigore, secretar al Asociației „Cultul Eroilor” și vicepreședintele Asociației „Aurel Vlaicu” din Mizil.

Elevii, la rândul lor, au

nescu”, cu sala arhiplină, a avut loc un spectacol cultural de mare anvergură.

Elevi ai școlilor: „Nr.1”, „Sf. Maria”, „Sf. Nicolae”, „Parfenie Costel”, elevi ai Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”, dar și elevii care sunt membri ai

Pagini realizate de **Gabriela NEGOIȚĂ**

Oameni care nu mai sunt dar au rămas vii în suflete celor care i-au cunoscut!

Profesorul Drăjneanu Constantin

pe care le-a păstorit să și-l amintească ca pe „domnul Trandafir de la Mizil” și cel mai apreciat titlu pe care și l-a dorit a fost „Domnul OM”.

În acest sens, și-a îndreptat eforturile pentru ca elevii să primească nu doar informații de limba și literatura română, cât mai ales spiritul și lecția de viață a marilor noștri autori.

A iubit atât de mult cariera didactică încât a rămas în activitate până aproape de dispariția sa. În 2000, pe 18 septembrie, la o dureroasă aniversare, boala l-a înfrânt.

A lăsat în urmă sămânța culturii sădită în mlădițele tinere pe care le-a iubit și numele Drăjneanu, transplantat pe meleaguri oltene, pe care fiul și nepoții se străduiesc să-l păstreze demn de Domnia Sa.

Cu această ocazie, membrii familiei Drăjneanu transmit domnului primar mulțumiri pentru sprijinul acordat la despărțirea de părinții lor și recunoștință pentru onoarea de a-i dedica acest articol dăcălului Constantin Drăjneanu.

Mai departe voi relata câteva gânduri ale unor foști elevi de-ai profesorului, care au acceptat să ne vorbească despre dascălul Constantin Drăjneanu. Iată ce ne-au spus:

**Domnului Profesor, cu dragoste...
Sofia Cristina (Grigore) Giurgea**

„Fericitiți vor fi aceia care vor fi întâlnit în viața lor OAMENI, care prin faptă, ori cuvânt, ori gând, le-au dăruit un drum, un vis, un model! Așa a fost și a rămas profesorul Drăjneanu pentru multe generații de tineri mizileni, care, așa cum se spune într-un limbaj de canelarie, „i-au trecut prin mână”. Și da, i-au trecut prin mână! Și da, ne-a modelat pe toți ca pe un lut viu, dăruindu-se pe sine ca model, într-o modestie de apostol.

L-am cunoscut spre sfârșitul carierei de profesor. Și parcă-l văd! Cu pasul cumpănit, ușor aplecat de spate, cu o căutătură infinit de blândă, de culoarea mușchiului de pădure, care răzbate verzui, de sub frunzele căzute de cu toamna. Plin de înțelegere și toleranță, te dojenea cu dragostea și înțelepciunea unui părinte. Și avea o vorbă „Copiii se sărută în somn, ca așa nu și-o iau în cap”. Clasa noastră i-a fost o „dulce povară”. Așa îi plăcea să creadă. Îl făceam și mândru, dar îl făceam să i se facă și rușine de cele rele pe care le făceam în tulburarea tinereții noastre. Iertate fie toate în fața Domniei Sale! Ehe, clasă de

mate-fizică, din care vreo trei sferturi au devenit ingineri! Și dumnealui venea la clasă, cu cărți vechi, însemnate în vreme, cu fișe de lectură. Și, Doamne, parcă-i văd acum scrisul mărunț, în creion... și emoția tuturor amintirilor nechemate de atâta timp vine peste mine să se îngheșue în puținele cuvinte ce le scriu acum!

A intrat într-o dimineață în clasă și m-a chemat lângă dumnealui spunându-le colegilor mei: „Sofica noastră ne-a făcut o mare „rușine”! A luat locul trei pe județ la olimpiada de română! Bravo ei! Iar la anul să ne rușineze și mai tare!” Știa să ne facă surprize! Mai apoi, dedându-mi la ceva versuri, a găsit că-i cu puțință să mă ia la cina, printre oamenii mari. Si bine a făcut! Îi văd mâinile, îl văd stând mereu în picioare în fața noastră, lângă catedra ce-i era doar reazem și nu legitimarea autorității, vorbindu-ne și nu dictându-ne despre scriitori și poeți, despre viața ce așteaptă între copertile unei cărți, despre viața mare ce ne chema să o trăim. Și da, a fost un OM, care a așezat bine lucrurile la temelie a ceea ce sunt în prezent.

Mulțumesc „Postalionului” pentru faptul că m-a smuls din cotidianul febril al vieții de capitală și m-a așezat la scris, întru evocarea unei lumi cu amintiri blânde, de miere, dintr-un târg în care părea că nu se întâmpla nimic. Și totuși... ”

**Cuvânt pentru profesorul meu de limba și literatura română, domnul Drăjneanu Constantin,
Ciornei Margareta, promoția 1973.**

„Azi mai mult ca oricând mă simt onorată de faptul că am fost eleva unuia dintre profesorii generației de aur ai Liceului Teoretic Mizil. Am fost eleva domnului profesor Constantin Drăjneanu, profesor de limba și literatura română, profesie ce venea parcă să desăvârșească natura acestui om minunat.

Cultura vastă și modul în care ne-o împărtășea, trezind în noi dorința de cunoaștere, cultivându-ne gândirea liberă, entuziasmul, dragostea pentru sine și frumos, îl transformau pe dascălul nostru într-un ideal. Cu profesionalismul care-l caracteriza, știa să pătrundă în sufletul nostru impunând în același timp respect, dar fără acea barieră între noi, adolescenții anilor '70 și profesorul de dincolo de catedră. Cu trecerea anilor, nu am uitat anii de liceu „cu emoții la română” Și prin natura

meseriei mele am fost privilegiată să-i fiu aproape celui om minunat, pentru mine neschimbat, care mi se adresa cu acelaș apelativ „Margareto”...retrăind pentru un moment atmosfera orelor de limba română.

Mândria de a fi fost eleva unor dascăli minunați, de a fi fost eleva Liceului Teoretic Mizil, nu mă va părăsi niciodată.

Vă mulțumesc domnilor profesori pentru că ați existat și pentru ceea ce sunt astăzi”.

**Domnului Profesor,
Adi Mandalac, promoția 1979**

„Odată, într-o excursie la Sinaia, în timp ce noi, elevii, vizitam Muzeul Peleş, domnul profesor a plecat cu autocarul și ne-a lăsat acolo. După aproape 5 ore a venit să ne ia. Eram toți înclonați în așteptare, încremeniți de uimire și înfometați. „Am vrut să văd ce vă taie capul să faceți” – ne-a spus. Ne-aveam curajul să-i răspundem sau să-i comentăm. Impunea atâta respect încât, atunci când deschidea ușa la clasă, amuțeau de spaimă.

Nu era om rău. Profesionalismul de care dădea dovadă te făcea să pălești ca o floare căreia ai uitat să-i pui apă. Deschidea catalogul și zicea: „Astăzi vreau să pun un zece. Hai să vedem cine-l ia?” Și stătea așa așteptând ca cineva să ridice două degete. Dar cine avea curaj? Nimeni! Atunci puneva câteva întrebări la care ne îndemna să răspundem. Și nu se lăsa până nu puneva un 10, după aceea pleca liniștit în cancelarie.

Profesorul Drăjneanu a fost un om minunat. Oriunde mergeai, la facultate sau la olimpiadă, auzai spunându-se: „Ah, ești de la Mizil de la clasa profesorului Drăjneanu. Cunoaștem. Ai nota 10”.

Pregătea elevii doar pentru nota 10. Altceva nu știa mai bine să facă, doar să zâmbească ștrengărește în colțul gurii... Te simțai protejat, te simțai bine! Profesorul Drăjneanu mi-a fost mentor și părinte. De el mă leagă adolescența mea și nu pot să nu spun cât de mult l-am iubit! De el mă leagă adierile vântului de toamnă, parcul cu aleile goale și sufletul rândunelilor care-și mută mereu locul. De el mă leagă cuvintele răsturnate-n fraze poetice, plimbând în ele nostalgia verbelor adunate în dragoste și trudă!”

Cristina COLT

Pentru a fi la curent cu noutățile în ceea ce privește activitatea Lucrătorilor de Formațiune Rutieră – Mizil, l-am abordat pe șeful acesteia – domnul subcomisar de poliție Adrian Țurcaș, care ne-a spus următoarele:

„Având în vedere că este prima rubrică a acestui an, vă informăm că începând cu data de 1 ianuarie, punctul de amendă a crescut de la 67 de lei la 70 de lei, datorită creșterii salariului minim pe economie.

Până în prezent, perioada sezonului rece nu ne-a creat probleme deosebite, în sensul că drumul național, drumurile județene și străzile orașului Mizil nu au fost acoperite cu straturi însemnate de zăpadă, excepție făcând ziua de 23.01.2012, când datorită

nerespectării regulilor de circulație de către conducătorii auto, dar și datorită neintervenției prompte din partea administratorilor drumurilor publice, care sunt obligați să împrăștie cu materiale antiderapante, carosabilul fiind acoperit

ALEGE VIAȚA!

**O campanie a
Poliției Rutiere Române**

cu polei, au avut loc două accidente soldate cu vătămare corporală ușoară pe DN102N ce face legătura între DN1B și comuna Ceptura, precum și un număr de

6 accidente (în Mizil) soldate din ferici, numai cu pagube materiale.

De la apariția ultimului număr al publicației „Postalionul” și până în prezent, lucrătorii Formațiunii de Poliție Rutieră Mizil au desfășurat în perma-

nență atât activitate de birou, cât și acțiuni punctuale în teren și nu în ultimul rând activități preventive în rândul participanților la trafic cât și în unitățile de

învățământ de pe raza orașului Mizil.

Situația accidentelor ce au avut loc în anul 2011, pe raza noastră de competență, au depășit cu mult așteptările față de anul 2010, stabilindu-se creșteri atât la accidentele grave cât și la accidentele ușoare.

Sperăm că în anul 2012, asemenea creșteri să nu mai fie înregistrate și cu toții să contribuim la prevenirea și bineînțeles, la reducerea numărului de evenimente în care să fie implicați semeni ai noștri.

În încheiere vă dorim un an mai bun, să fiți mai fericiți și să nu aveți evenimente nedorite!”

Gabriela NEGOIȚĂ

GRUPAJ INFORMAȚIONAL

În atenția beneficiarilor de prestații sociale.

În conformitate cu prevederile OUG nr. 124/2011 pentru modificarea și completarea unor acte normative care reglementează acordarea de beneficii de asistență socială, acordarea prestațiilor sociale în anul 2012, se va face numai dacă beneficiarii au plătit obligațiile legale față de bugetul local pentru bunurile pe care le dețin în proprietate, conform prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În situația în care, până la data de 31 ianuarie a fiecărui an, primarul constată că nu a fost îndeplinită obligația prevăzută la alin.(1), acesta suspendă, prin dispoziție, dreptul la ajutorul social sau alocație de susținere a familiei pe o perioadă de 5 luni, începând cu drepturile aferente lunii februarie.

Beneficiarii de venit minim garantat, alocația de susținere a familiei și indemnizația de creștere a copilului, care nu-și plătesc taxele și impozitele locale, pot fi suspendați din plată pe o perioadă de până la 5 luni. Reintră în plată în momentul în care fac dovada achitării taxelor și impozitelor locale, urmând să primească și suma cuvenită pe perioada suspendării. În situația în care, după termenul prevăzut de 5 luni, nu a fost îndeplinită obligația de plată a taxelor și impozitelor locale, dreptul la ajutorul social sau alocația de susținere a familiei încetează prin dispoziția primarului.

Precizăm că nu sunt vizați beneficiarii de alocații de stat pentru copii.

*

A început Proiectul de consolidare și modernizare a Primăriei (vechi), lucrările vor dura 9 luni de zile și sunt în colaborare (finanțarea) cu Banca Mondială.

Alte proiecte vizate de Primăria Mizil sunt: centrală fotovoltaică de producere energie electrică regenerabilă (solară); suplimentarea capacității de tratare a Stației de Epurare; Stație de tratare nămoluri active, derivate din tratamentul apelor reziduale (în parteneriat cu Consiliul Județean Prahova); se va continua modernizarea străzilor și se vor completa rețelele de apă și canalizare.

*

La Sala de Sport a orașului Mizil, s-au înființat două cusuri noi și anume de TAE BO și MUAY THAI. Instruiți de un antrenor specializat, veți avea posibilitatea să vă îmbunătățiți condiția fizică, să vă tonificați musculatura și să învățați ele-

mente de autoapărare. Cursurile au loc de două ori pe săptămână. Informații suplimentare puteți obține de la următoarele telefoane: 0736 119 511 sau 0766 456 158. Vă așteptăm!

*

Vă reamintim că în fiecare sâmbătă, la Centrul Cultural „Adrian Păunescu” – Mizil au loc cursuri de șah, sub îndrumarea maestrului FIDE, domnul Barbu Nicolai. Cei mai sânguincioși învățăcei primesc din partea maestrului daruri și diplome de participare și au șansa de a participa și la concursuri care au loc în afara localității noastre.

Cei care doresc să se înscrie la aceste cursuri pot obține informații suplimentare la telefonul: 0244 250 026.

*

Pe data de 29.01.2012, Festivalul Internațional de Poezie și Epigrame „Romeo și Julieta la Mizil”, ED. a V-A, 2011-2012, și-a desemnat câștigătorii. Cu detalii despre acest deosebit eveniment cultural vom reveni în numărul viitor al publicației noastre.

*

Având în vedere faptul că spre finele anului trecut a fost inaugurată sala de lucru cu pensionarii C.A.R.P. Mizil, vă invităm la activități recreative, respectiv șah sau table, zilnic între orele 08.30 – 14.00.

O altă facilități pe care o primesc membrii C.A.R.P. Mizil este aceea că se pot prezenta zilnic între orele 09.00 – 18.00 la cabinetul medical al societății Marisol (str. M.Bravu, nr. 33) pentru a li se face consult oftalmologic gratuit. De asemenea primesc reduceri substanțiale la achiziționarea lentilelor sau ochelarilor de la această firmă.

C.A.R.P. Mizil a colectat suma de 900 lei în campania „Dați un leu pentru pensionarii săraci”, inițiată de Federația Națională Omenia și a distribuit 1.100 lei unui număr de 22 de membri, câte 50 de lei (diferența de 200 de lei fiind primită de la Federație).

Toți membrii C.A.R.P. Mizil sunt rugați să depună la sediul central o copie a actului de identitate și a cuponului de pensie pentru introducerea datelor personale în calculator, ale fiecărui membru (valabil pentru cei care nu au depus încă aceste documente).

Totodată sunt rugați să se prezinte și cu carnetul de membru pentru a li se trece soldurile de pe 31.12.2011 și bonificația acordată pentru anul 2011.

Pe data de 06.01.2012, în prezența conducerii primăriei și a membrilor Consiliului Local, a avut loc ședința de îndată, sub președinția domnului consilier Mihail Rădulescu.

La ședință a participat ca invitat doamna Dinu Daniela – Director executiv în cadrul instituției noastre.

Ordinea de zi este aprobată în unanimitate și se prezintă astfel:

1. Proiect de hotărâre privind aprobarea utilizării excedentului anual al bugetului local al orașului Mizil, rezultat la încheierea exercițiului bugetar 2011.

Doamna Dinu a precizat că în conformitate de prevederile Ordinului nr. 2985/2011, s-a procedat la încheierea exercițiului bugetar al anului 2011 pe cele două secțiuni de funcționare și de dezvoltare, astfel pentru secțiunea de funcționare, urmare a închiderii veniturilor cu cheltuielile bugetului local, a rezultat un excedent de 130.000 lei potrivit conturilor de execuție privind regularizarea sumelor defalcate din T.V.A pentru finanțarea instituțiilor de învățământ și însoțitorii persoanelor cu handicap a rezultat o sumă de restituit de 360.901,7 lei, astfel că din excedentul anului 2011 pe secțiunea de funcționare nu se putea acoperi suma respectivă și atunci s-a apelat la utilizarea golului de casă, respectiv în sumă de 178.599,5 lei, prin urmare pe această secțiune bugetul orașului Mizil pe anul 2011 se încheie cu deficit pentru suma de 178.599,5 lei, așadar potrivit normelor de închidere a exercițiului bugetar pe anul 2011, Consiliul Local are obligația să aprobe prin hotărâre acoperirea definitivă a deficitului bugetar pe anul 2011, având în vedere că golul temporar de casă a fost de 198.365 lei se va folosi 178.559,5 lei pentru acoperirea deficitului, diferența de aproximativ 20.000 lei rămasă se va utiliza tot cu aceeași destinație pentru decalajele care vor apărea în anul 2012.

În continuare, doamna Dinu a precizat că pe secțiunea de dezvoltare, unde se finanțează în general proiectele de investiții și proiecte cu finanțare europeană, am avut un excedent din anul precedent de 2.621.864,04 lei a cărui componență este următoarea: 2.132.781,80 lei reprezintă excedent al anilor precedenți, respectiv anul 2010 și 489.082,24 lei reprezintă excedentul anului 2011, prin urmare solicită utilizarea acestui excedent cu aceeași destinație adică pentru obiectivele de investiții și proiectele cu finanțare nerambursabilă.

Totodată, doamna Dinu subliniază că în materialele prezentate domnilor consilieri, excedentul era în totalitate de 2.621.864,04 lei, însă astăzi am primit precizări de la Ministerul Finanțelor prin care se menționează că se acoperă excedentul din anii precedenți și trebuie stabilit corect excedentul anului 2011 în sumă de 489.082,24 lei.

DL. Președinte de ședință, Rădulescu Mihail solicită punctul de vedere al Comisiei buget – finanțe a Consiliului Local.

DL. consilier Lupu precizează că, înaintea ședinței, doamna Dinu a discutat cu membri comisiei modificările intervenite și din partea Comisiei nu există nicio problemă, aceasta acordând aviz favorabil proiectului de hotărâre cu modificările intervenite.

DL. primar precizează că avem o execuție bugetară la capitolul venituri de 94%, ceea ce este foarte bine.

Nefiind exprimate alte puncte de vedere, proiectul de hotărâre este supus votului domnilor consilieri și este adoptat cu unanimitate de voturi.

DL. consilier Drăgan dorește să ridice o problemă în legătură cu ajutorul social pentru copii care se dă sau care nu se mai dă dacă au absențe. Dumnealui, fiind diriginte, a constatat că are în clasă doi elevi care după părerea dânsului nu ar trebui să obțină aceste venituri întrucât părinții au venituri destul de bune, iar în acest context dorește să știe dacă există o persoană desemnată pentru a efectua anchete în urma cărora să se constate dacă au sau nu acest drept.

DL. consilier Iacob a precizat că este vorba de alocația suplimentară care se acordă de la stat și care se virează prin primărie.

DL. Secretar a solicitat domnului Președinte de ședință să intervină.

DL. Secretar a precizat că atunci când a citit Monitorul Oficial a primit și Ordonanța 124/2011 (pe 06.01.2011) care reglementează acordarea de beneficii de asistență socială, care așa cum se precizează în cazul în care se constată absențe nemotivate pe parcursul unui semestru școlar, cuantumul alocației se diminuează proporțional cu numărul absențelor, cu câte 20% pentru fiecare copil care înregistrează un număr cuprins între 10 și 19 absențe și cu câte 50% pentru fiecare copil care înregistrează un număr de 20 de absențe.

DL. primar a precizat că volumul de muncă la Serviciul de Asistență Socială este foarte mare și acum cu noile modificări va fi și mai mare și se fac verificări, dar fiecare răspunde pentru declarațiile care le dă, dacă persoanele respective au venituri și ei au declarat că nu au, răspunderea este a lor prin fals în declarații, ajutoarele, alocațiile suplimentare și alte beneficii sunt alocate de la bugetul de stat prin Direcțiile Județene de Asistență Socială și sunt virate în fiecare localitate prin bugetul Primăriei, prin Serviciul de Asistență Socială.

Ordinea de zi fiind epuizată și nemaifiind alte probleme de discutat, domnul președinte de ședință, DL. Rădulescu Mihail, a declarat închise lucrările ședinței de îndată a Consiliului Local Mizil din data de 06.01.2012.

ANUNȚ FOARTE IMPORTANT

Aducem la cunoștința cetățenilor că a fost prelungit termenul de intrare în legalitate, ce vizează încheierea contractelor de salubritate, până la data de 1 martie 2012.

Contractele se pot încheia la sediul S. C. SALUB INTERSEV SA situat pe strada Blajului, bloc nr. 22.

După expirarea termenului mai sus amintit, Primăria, prin intermediul compartimentului de mediu, va efectua controale în teren pentru a constata modalitatea prin care cetățenii elimină din gospodărie gunoierul menajer. Persoanele care nu vor putea proba acest fapt pe bază de contract, vor suporta amenzile legale.

Dumnezeu să-i odihnescă-n pace!

Ioniță Alexandru (1946)

Dobre Niculaie (1953)

Chiriță Jenică (1956)

Gavrilescu Jean (1937)

Popa Maria (1932)

Sava Maria (1956)

Radu Ion (1974)

Ardeleanu Dumitru (1931)

Nuțu Ecaterina (1952)

Lista tezaurului României...

TEZAURUL DE LA 1917

În august 1916 Carol I moare, iar România ia decizia intrării în război alături de Antanta. Dar eram slab înarmați, bazându-ne, ca și astăzi, mai mult pe tratatele cu marile puteri decât pe propriile tunuri. Deși campania a debutat favorabil, prin pătrunderea trupelor române în Transilvania, în scurt timp trupele germane, austro-ungare și bulgare au preluat inițiativa, ocupând, în toamna aceluiași an, Dobrogea, Oltenia și Muntenia, conducerea României fiind nevoită să mute capitala țării de la București la Iași. În luna noiembrie, s-a decis și mutarea sediului Băncii Naționale a României, inclusiv tezaurul, la Iași. Din cauză că trupele austro-ungare înaintau, la 12 decembrie 1916, Consiliul de Miniștri aprobă transferul tezaurului în Rusia, spre păstrare, până la terminarea conflagrației mondiale.

Tezaurul, care urma să ia drumul Moscovei, era compus din: acte, documente, manuscrise, monede vechi, tablouri, cărți rare, odoarele mănăstirești din Moldova și Muntenia (printre care și osemintele domnitorului Dimitrie Cantemir), arhive, depozite, colecții ale multor instituții publice și particulare, acțiuni, obligațiuni, titluri de credit, dar și aur, în cea mai mare parte proprietate a Băncii Naționale a României. Bunurile au fost încărcate într-un tren cu 24 de vagoane, care a dus tezaurul în beciurile Kremlinului, unde se află și tezaurul Rusiei. Valoarea declarată a bunurilor românești din acel tren era de 1.594.836.721,09 lei (la valoarea leului de atunci – n.r.), din care aur efectiv în valoare de 574.523,57 lei, arhiva evaluată la 500.000 de lei, iar restul, adică 1.593.762.197,52 lei, erau obligațiuni, titluri de credit, tablouri, cărți rare etc.

În 1917, izbucnește revoluția bolșevică la Petrograd, comuniștii preiau controlul fostului stat țarist, iar Rusia iese din război și confiscă tezaurul României. Imediat, Lenin începe să toace depozitele românești de la Kremlin.

Conform documentelor aflate la Arhivele Naționale din București, în adresa nr. 116 din 16 ianuarie 1918, Lenin trimite următorul ordin: *“Stimate tovarășe, Consiliul Comisarilor Poporului a hotărât alocarea sumei de 5.000.000 de ruble Colegiului suprem Ruso-Român pentru problemele României și Basarabiei, cu amortizarea acestor sume din fondul românesc arestat la Moscova”*. Cu alte cuvinte, își formau rețele de spionaj împotriva noastră cu proprii noștri bani.

Între timp, se termină războiul și Regatul României se întregeste cu Transilvania, Basarabia și Bucovina. În 1921, guvernul de la Washington îl anunță pe cel de la București că pe piața aurului din Statele Unite au apărut piese cu marca tezaurului românesc depozitat la Kremlin.

Adică sovieticii își făceau liniștiți cumpărăturile din SUA, că bani aveau de la români. Începe scandalul internațional, iar rușii ne propun să le cedăm tezaurul contra recunoașterii alipirii Basarabiei la România. Bucureștiul refuză propunerea și cere insistent tezaurul.

TEZAURUL MAREȘALULUI ANTONESCU

În 1935, Uniunea Sovietică ne restituie, din tot ce aveam la ei, doar arhivele și osemintele lui Dimitrie Cantemir.

În 1939 începe Al Doilea Război Mondial, iar România se aliază cu Germania. Mareșalul Ion Antonescu încheie un pact cu Hitler, iar țara noastră începe să vândă statului nazist diferite produse, în special grâu și petrol, contra aur. În urma acestui comerț, rezerva de metal prețios a Băncii Naționale a României ajunge în 1944 la 244,9 tone, cea mai mare din toată istoria țării noastre. În 1944, de frica invaziei sovietice, această rezervă uriașă e ascunsă într-o grotă de la mănăstirea Tismana. Ea reapare în documente în februarie 1947, când este readusă la București sub supravegherea armatei sovietice. După care se așterne tăcerea până în 1953, când se consemnează că rezerva de aur a României este de 53,1 tone. Față de 1947 avem un minus de 191,8 tone. *“Acest aur a fost luat de ruși ca plată a datoriei de război”*, ne-a spus Adrian Vasilescu, consilier și purtător de cuvânt al guvernatorului Băncii Naționale. Informația e infirmată însă de documente. Potrivit acordului sovieto-român pentru pagubele de război, semnat la Moscova în 16 ianuarie 1945, România a fost obligată să plătească URSS-ului, între 12 septembrie 1944 și 12 septembrie 1950, 300 milioane dolari, adică 50 milioane dolari anual timp de 6 ani, în produse petroliere, cherestea, vite, grâne, vase maritime și fluviale, material mecanic și feroviar etc. Deci, cele aproape 200 de tone de aur de la Tismana nu au fost luate de ruși ca despăgubire de război.

Dar în ce mod? Surse din Ministerul de Externe al României susțin că acel tezaur a fost luat în custodie de Moscova, adică în păstrare (cu de-a sila, desigur), iar România poate și trebuie să pună problema recuperării acestui al doilea tezaur, de două ori mai consistent decât primul.

În 1995, statul român reia cererea de retrocedare a tezaurului “arestat” în 1917. Ulterior, se formează o comisie româno-rusă de istorici care să studieze chestiunea, adică valoarea datoriei Rusiei față de România. Oficial, trebuie să recuperăm 93,4 tone de aur, în valoare actuală de 2.668.000.000 de dolari din tezaurul trimis la Moscova în 1917. Despre celelalte bunuri ale celui tezaur – acțiuni, obligațiuni, titluri de credit etc., cele mai valoroase de altfel – nu se mai vorbește nimic și nici despre cele aproape 200 de tone de aur luate de ruși în 1947. Revenim în 1956, când URSS ne restituie “Cloșca cu puii de aur”, un număr de piese din tezaurele bisericilor și 1.350 de picturi și gravuri. Cantitatea de aur restituită în acel moment cântărea 33 de kilograme.

În 1965, Ceaușescu merge la Brejnev, președintele de atunci al URSS, și cere restul tezaurului din 1917. Brejnev se enervează și spune că acel tezaur a fost plimbat prin toată Rusia și s-a mai pierdut din el pe drum. Cităm: *“O parte din aur a fost jefuit de armatele țariste, care probabil*

l-au dat țărilor străine”. Liderul sovietic a cerut insistent renunțarea la acest litigiu, spunând că, dacă dezgroapă el morții, poate scoate România cu mari datorii față de URSS. Dar Ceaușescu nu s-a lăsat, litigiul a rămas deschis.

De la Al Doilea Război Mondial și până astăzi, cantitatea de aur deținută de Banca Națională a României a avut următoarea fluctuație: 1944: 244,9 tone; 1953: 53,1 tone; 1969: 111 tone; 1972: 64,4 tone; 1983: 118,7 tone; 1987: 42,2 tone; 1997: 93,4 tone; 2008: 107 tone.

LISTA TEZAURELOR DESCOPERITE ÎN ROMÂNIA

Tezaurul funerar român (Mormântul de la Neptun, județul Constanța)

A fost descoperit în anul 1972, la 2 kilometri de Mangalia (anticul Callatis). Într-un sarcofag sigilat se află scheletul unei nobile cu un bogat inventar, printre care obiecte din sticlă, lemn și os, încălțăminte, oglinzi din bronz, resturile unui instrument muzical din lemn și diadema de aur. Se află la Muzeul de Istorie Constanța, unde se află și **Tezaurul funerar român din Constanța (anticul Tomis)**, descoperit în 1986 în necropola tomitană. Conține peste 60 de obiecte de podoabă de aur.

Cercei elenistici de aur – secolul al II-lea î. Hr.

Au fost descoperiți la Mangalia, județul Constanța. Se află la Muzeul de Istorie Constanța.

Tezaurul de la Galeșu, Poarta Albă, județul Constanța.

A fost descoperit în 1951, este compus din două manșoane din aur tronconice, probabil diademe. Datate – prima vârstă a fierului, anul 500 î.Hr. Se află la Muzeul Național de Istorie București.

Crucea de aur – Histria, județul Constanța

Arta romano-bizantină, secolul al VI-lea d.Hr. Se află la Muzeul Național de Istorie București.

Cruce, comuna Jijia, județul Tulcea.

A fost descoperită în 1950, în fosta cetate romano-bizantină Dinogetia, în straturile aparținând secolului al X-lea d.Hr. Se află la Muzeul Național de Istorie București.

Inel din aur descoperit în 1954 în cetatea Dinogetia împreună cu alte trei inele de aur.

Artă bizantină din secolul al XI-lea d.Hr. Se află la Muzeul Național de Istorie București.

Tezaurul de la Pietroasa, Buzău, cunoscut și sub numele “Cloșca cu puii de aur”.

A fost descoperit în 1837. Inițial, depozitul a avut 22 de obiecte, dintre care autoritățile au recuperat doar 12, în greutate de circa 19 kilograme.

Tezaurul este format din vase și podoabe de lux lucrate în epoci diferite, dar apropiate. Au aparținut, probabil, unei căpetenii “barbare” de origine germanică din secolul al V-lea, respectiv Athanaric,

regele vizigotilor. Faimoasa comoară a avut parte, de la descoperire, de numeroase “aventuri”, fiind descompletată, distrusă, recuperată, furată și parțial distrusă în 1875, salvată de la incendiu în 1876, restaurată la Berlin, plecată la Moscova între 1917 – 1956. Se află la Muzeul Național de Istorie București.

Diadema princiară getică de la Bunești, județul Vaslui.

Descoperită în cetatea geto-dacă de aici în 1984. Bijuteria, fără echivalent în România, este, probabil, un obiect de import. Secolele IV-II î.Hr. Se află la Muzeul Național de Istorie București

Diadema hunică de la Gherașeni, județul Buzău.

O altă diademă asemănătoare a fost descoperită și la Buhăieni, județul Iași. Ambele sunt datate în primul sfert al veacului al V-lea d.Hr. Se află la Muzeul Județean Buzău.

Tezaurul de la Brad, județul Bacău.

La Brad s-a descoperit în 1982 un important tezaur de obiecte din os, cupru, dar și două mici discuri din aur. Discurile sunt cele mai vechi obiecte din aur, au fost făurite cu 7 mii de ani în urmă și aparțin Culturii Cucuteni. Se află la Muzeul din Roman.

Tezaurul de la Băiceni, comuna Cucuteni, județul Iași.

A fost descoperit întâmplător în 1959. Artă traco-getică din secolul al IV-lea î.Hr. Se află la Muzeului Național de Istorie București.

Tezaurul de la Stâncești, județul Botoșani.

Descoperit într-o așezare getică în timpul unor excavații în 1960, este datat în secolul al V-lea î.Hr. Se află la Muzeul Național de Istorie București.

Tezaurul de la Rădeni, județul Neamț.

În 1966 s-au descoperit 3 cești cu toarte din aur, unice pe teritoriul României. Se află la Muzeul din Neamț.

Tezaurul de la Tufălău, comuna Boroșneul Mare, județul Covasna.

Descoperit în 1840, tezaurul era depus într-un vas de ceramică și avea greutatea de 3 kilograme.

Alcătuiește din aproximativ 300 de obiecte și podoabe, a fost ulterior risipit, doar o mică parte fiind salvată. În mod deosebit se remarcă toporul din aur. Secolul al VIII-lea î.Hr. Se află la Muzeul de Istorie din Viena.

Brățara de la Pipea, comuna Nadeș, județul Mureș.

A fost făurită în secolul al V-lea î.Hr. Se află la Muzeul Național din Budapesta.

Brățara de aur de la Vlad, județul Brașov.

Se află la Muzeul de Istorie din Viena.

Încă două brățări asemănătoare, găsite tot în Transilvania, se află la Muzeul Național din Budapesta.

Continuare în numărul următor

APARTAMENTE

■ Vând garsonieră în zona MFA sau schimb cu apartament și ofer diferență. Prețul este de 10 000 euro. Informații suplimentare la telefonul: 0762 962 220.
■ Vând apartament cu două camere, zona centrală, cu îmbunătățiri. Preț negociabil. Telefon: 0729. 122.441

TERENURI

■ Vând 4000 m vie, foarte bune întreținută, 16 rânduri-14 fețe șpalier. Informații suplimentare la telefonul: 0729 912 771.
■ Vând 6200 mp viță-de-vie nobilă altoită.
Relații suplimentare la telefonul: 0244 442 287.

ÎNCHIRIERI

■ Închiriez 3 spații comerciale, în zona centrală a orașului, în suprafață de aproximativ: 50 metri pătrați; 25 metri pătrați și 25 metri pătrați.
Relații la numerele: 0726 896 902 sau 0745 858 176.

CASE

■ Vând casă, zona centrală în Mizil, pe str. Victoriei nr. 15, 1000 mp, din care 290 mp îi reprezintă construcția – deschidere pe două străzi. Preț negociabil. Informații la tel: 0767 179 213.
■ Vând casă, situată pe str. Democrației, 6 camere, apă, canalizare, curent electric. Preț negociabil. Relații la tel: 0724 923 563.

Alături de cei ieșiți în stradă

Atunci când o mică parte a trupului nostru omenesc suferă, durerea se transmite îndată la întreaga ființă umană. Atât trupul, cât și sufletul din noi formează un tot unitar: omul.

De aproape trei săptămâni, o mică parte din populația țării noastre, în semn de disperare, a ieșit în stradă pentru a-și manifesta în mod democratic, fără violență, nemulțumirile din toate punctele de vedere.

Biserica nu poate sta indiferentă în fața acestei realități dramatice prin care trece poporul nostru român, ca de altfel și alte multe state europene și nu numai. Chiar dacă ar fi doar o singură persoană pe stradă, nu putem sta toți nepăsători; cu atât mai mult când, în aceste zile, au protestat zeci de mii de români atât în țară, cât și în afară: Spania, Italia, Anglia, Franța etc.

Ca preot ortodox mă simt îndurerat când văd oameni săraci în vremea noastră căutând înfometate hrană prin tomberoanele puse pentru depozitarea gunoierului și a resturilor menajere. Trist, dar adevărat!

De câte ori citesc în Evanghelie pasajul biblic cu „Samaritanianul milos-tiv”(Luca XV), mă revoltă suferințele atitudinea acelor slujitori care au trecut fără nicio sensibilitate sufletească pe lângă acea persoană aflată pe stradă, într-o stare muribundă, abandonată de toată lumea. De multe ori m-am pus în pielea acelei persoane - defavorizată, însânge-

rată și batjocorită - aflată pe drum în plină zi, cu mulți trecători umblând pe ambele sensuri.

Nu fac parte din niciun partid politic; pentru mine ca preot, cel mai mare și puternic „partid” este „poporul cel binecredincios”, pentru care Biserica Ortodoxă se roagă în fiecare zi la toate slujbele sale religioase. Acest popor face parte prin botez din Biserica, care este de fapt „Trupul lui Hristos”, după cum ne spune și Sfântul Apostol Pavel.

Ca preot sunt alături de toți cei săraci, de cei șomeri, de acele persoane defavorizate, fără de adăpost în plină iarnă, de bătrânii uitați uneori chiar și de propriii lor copii plecați în străinătate după pâinea cea amară „de toate zilele”; sunt solidar cu zecile de mii de tineri fără loc de muncă, îi compătimesc pe cei bolnavi care mor cu zile lângă spitalele care se închid rând pe rând în multe localități din țara noastră. Mă doare situația sistemului de învățământ românesc, care nu mai promovează de multă vreme adevărate valori la care să aspire elevii și studenții neamului nostru; mă îngrijorează situația sistemului medical lipsit de o finanțare de stat garantată prin lege.

Sunt înlăcrimat de plecarea milioane de români peste hotare, care de cele mai multe ori nu se mai întorc în țară, lăsându-și, mulți dintre ei, familiile lor de izbeliște. Pământurile noastre sunt vândute pe nimic la străini și altele rămân în paragină, fără a fi cultivate de noi, românii, din cauza sărăciei; bogățiile noastre naturale aflate în adâncul pământului românesc sunt luate peste graniță fără nicio opreliște. Au început să ne ia și credința ortodoxă, să ne scoată icoanele și religia din școală și din locurile publice. Suntem forțați de cei fără de lege din străinătate să legalizăm în România

homosexualitatea și prostituția.

Ne este atinsă ființa națională a poporului nostru român. Suntem abandonati din toate părțile. De ce am ajuns în această decădere? Răspunsul îl găsim în Sfânta Scriptură la cartea „Plângerile lui Ieremia”. Am pierdut ortodoxia, credința vie în Mântuitorul Iisus Hristos - Fiul lui Dumnezeu, ne-am întinat cu tot felul de păcate. Am păcătuțit cu toții. Acum este vremea să facem pocăință cu toții; să ne recunoaștem fiecare cu ce am greșit printr-o spovedanie sinceră și cu căință. Să ne întoarcem cu fața la Dumnezeu și să rămânem cu credința vie în Biserica Ortodoxă. Trebuie să fim solidari cu cei aflați în nevoie. Să ne recăstigăm identitatea națională și spirituală pe care am pierdut-o de-a lungul vremii. Să ne punem toată încrederea doar în Bunul Dumnezeu, care este mare.

La acest moment nimeni nu ne poate salva: orice guvern ar veni, orice partid ar fi la putere, orice conducător se va alege în fruntea țării. Trebuie urgent să ne schimbăm în bine noi înșine, cu toții, începând de la mine, ca preot. Să ne lăsăm de tot felul de păcate și să iubim țara noastră, România, care este „Grădina Maicii Domnului”.

Eu cred în miracole; sunt convins că jertfa martirilor neamului nostru românesc nu a fost în zadar. În aceste zile nu trebuie să apelăm la nicio formă de violență fizică, căci judecata lui Dumnezeu este dreaptă și iminentă. Nimeni nu va putea fugi din fața Lui.

Să ne rugăm mai mult pentru binele poporului nostru român, căci rugăciunea noastră înlăcrimată înaintea lui Dumnezeu face minuni.

Preot Prof. Dr. Mihail Milea Buzău

SINGURA MEA AVERE

Spuneți-mi, n-ați văzut cumva o țară?
Am fost plecat vreo patru ani pe-afară;
Azi am venit și-o caut cu ardoare,
Dar n-o găsesc și-n suflet rău mă doare.

O caut peste tot, am fost și-n sate,
Ogoare plâng în buruieni lăsate,
Înspre păduri, potecile uitate
M-au rătăcit într-un pustiu de cioate.

Acasă poarta nu e zăvorâtă,
Căci mama tot mai iese și se uită;
Atâta dor i-a mai rămas pe lume,
Feciorii să-i mai strige iar pe nume.

Moșneagul iese-n cale și-o întreabă:
„Vine?” „La anul, cred! Acu-i la treabă,
La noi în țară-i multă sărăcie.
Știu ei - că de-or veni, la ce să vie?!”

Spuneți-mi, n-ați văzut cumva o țară
Cântată de poeți odinioară,
Cu ochi de cer și plină de verdeață?
Am fost și-am căutat-o și la piață.

Acolo nu era, de bună seamă,
Că prea o înjurau români de mamă;
Harbul, pătrunjelul, biata prună,
Erau culese parcă de pe Lună!

Chiar, voi nu ați văzut pe jos o țară,
Călcată în picioare și murdară?
Ce-aveți cu ea? Nimica nu vă cere,
Eu o declar singura mea avere!

**Diac. Ardeleanu Ștefan
Parohia Fefelei - Mizil**

Trei mari luceferi ai ortodoxiei

Cunoaștem faptul că fiii trăiesc din moștenirea părinților, la care adaugă apoi agoniseli din munca lor proprie. Asta e legea și în latura religioasă. În cele duhovnicești, noi suntem beneficiarii unor comori dobândite de la înaintași: Biblia, Tradiția, Viețile Sfinților. În evlavia ortodoxă, calendarul bisericesc păstrează memoria tuturor acelor care au luptat cu eroism pentru adevăr și iubire de Dumnezeu și de oameni.

La 30 Ianuarie, Sf. noastră Biserica cinstește pe cei trei mari dascăli și ierarhi ai lumii: Vasile cel Mare, Grigorie Cuvântătorul de Dumnezeu și Ioan Gură de Aur. Fiecare sfânt ierarh are și o zi separată de pomenire: Sf. Vasile, la 1 Ianuarie, Sf. Grigorie la 25 Ianuarie și Sf. Ioan Gură de Aur la 13 Noiembrie. Cum se explică atunci cinstirea lor într-o zi comună? Pentru răspuns, apelăm la Proloage, o carte care cuprinde viețile și anumite învățături ale sfinților ortodocși: în vremea împăratului Alexie Comnen, s-a iscat o dispută în legătură cu cinstirea Sf. Trei Ierarhi, creștinii împărțindu-se în trei tabere: vasilienii, grigorienii și ioanienii, după importanța pe care o acordau sfinților respectivi. Prin voiața lui Dumnezeu, într-o noapte, sf. ierarhi s-au arătat episcopului Ioan al Evhaitelor, bărbat înțelept și cucernic, spunându-i cuvintele: „Noi la Dumnezeu una suntem și nicio împotrivire și nicio vrajbă nu este între noi... Împreunează-ne într-o singură zi și ne prăznuiește cu bună știință”. În

urma acestei descoperiri a fost instituită la 30 Ianuarie sărbătoarea Sf. Trei Ierarhi, zi în care sunt cinstiți printr-o singură slujbă alcătuită de același episcop Ioan al Evhaitelor.

Sfântul Vasile cel Mare a fost arhiepiscop în Cezareea Capadociei, având ca mamă pe evlavioasa Emilia. Din tinerețe s-a dedicat vieții monahale și a scris cel dintâi cod cu reguli pentru călugări și traiul din mănăstiri. Liturgia care îi poartă numele, se slujește de mai multe ori pe an, iar rugăciunile cuprinse în acest monument liturgic mișcă până la lacrimi pe cei ce le rostesc sau le ascultă. Virtutea cea mai vrednică de laudă a marelui Vasile a fost iubirea de oameni, grija lui față de cei săraci, bolnavi și părăsiți. Iată ce spune Sf. Vasile despre dragoste: „Ce vom folosi fiilor, măcar de am dobândi toată lumea, iar mântuirea dragoste nu o vom avea? Și ce ar folosi de ar avea cineva o masă mare, iar bucatele nu ar avea sare? Oare ar putea cineva să mănânce de la masa aceea? Nu numai că ar găti toate acele bunătăți în zadar, dar se va simți și rușinat față de cei chemați... Dragostea este sarea tuturor bunătăților!” (Cuvânt despre moarte, din „Proloage”).

Sfântul Grigorie de Nazians a strălucit prin profunzimea gândirii sale teologice. Merită numele de „Capul care cugetă”, ostentându-se să pătrundă cu mintea taina Sf. Treimi și dogmele creștinătății și să le apere cu putere în fața ereticilor și a

filosofilor păgâni. Pentru acest fapt i se zice „Cuvântător de Dumnezeu”. Din scrierile sale se cunosc, în general, Cuvântările Teologice, dar se știe mai puțin faptul că el a fost și un teolog-poet. Reproducem aici câteva versuri, în traducerea regretatului profesor Ene Braniște: „Mai bine înalță-te spre Dumnezeu, decât să vorbești despre El/ Mai bună este fapta fără vorbă, decât vorba fără faptă/ Căci nimeni nu s-a înălțat vreodată decât prin viața sa/ Și mulți au izbutit și fără vorba cea frumos grăitoare/ Căci harul nu este al celor ce vorbesc bine, ci al celor ce viețuiesc frumos!/ Iar darul cel mai de preț pentru Dumnezeu este purtarea...”

Sfântul Ioan Gură de Aur a păstorit Biserica Ortodoxă din Antiohia și Constantinopol. A scris și a rostit cele mai frumoase cuvântări din istoria Bisericii creștine. Ne-a lăsat o capodoperă liturgică: Dumnezeiasca Liturghie care îi poartă numele și de a cărei dulceață se vor împărtăși credincioșii ortodocși cât va străluci soarele pe cer. Combate cu eroism luxul și trufia celor mari, imoralitatea de la curtea împărătească, fapt pentru care a fost depus din scaunul patriarhal și izgonit în țară străină, unde a și adormit în Domnul în anul 407, exclamând pe patul de moarte: „Slăvit fie Dumnezeu întru toate!”. Redăm un fragment din Tratatul despre preoție al lui Ioan Gură de Aur, cu referire la sublimitatea Sf. Liturghii și la înălțimea duhovnicească a slujirii preoțești: „Am auzit

odată pe cineva că mi-a spus, el însuși fiind învrednicit să vadă și să audă – că dacă cei care pleacă de pe lumea aceasta s-au împărtășit cu Sf. Taine cu conștiința curată, când își dau sufletul sunt însoțiți de aici de îngeri, din pricina Sf. împărtășanii pe care au luat-o...”

În vremea noastră se află saloane speciale, numite „galeriile străbunilor”, pe ai căror pereți sunt atârnate portretele strămoșilor, părinților familiilor lor, tot așa și în curțile cerești se află lăcașuri în care stau adunate sufletele aleșilor lui Dumnezeu, sfinții, care sunt ca niște străbuni ai noștri prea cinstiți. Sf. Trei Ierarhi au strălucit prin dragostea lor pentru Hristos, prin cultura și prin virtuțile lor, reușind să realizeze în ei o sinteză vie între credință, teologie și faptă. Prin predica lor, dar mai ales prin activitatea lor practică, ei au așezat teologia în slujba vieții, iar preoția în slujba oamenilor. Pentru noi, cei de astăzi, Sf. Trei Ierarhi trebuie să rămână modele de întruchipat și pilde vii de urmat în lucrarea mântuirii și în slujirea semenilor noștri.

Fericiți că avem de la Dumnezeu astfel de Sfinți străbuni, noi, creștinii, trebuie să ne mândrim cu Sfinții noștri, prezenți în memoria Bisericii și reprezentați în icoane, preamărindu-le faptele, urmându-le exemplul și rugându-ne lor pentru sfântă mijlocire în fața tronului Prea Sfintei Treimi.

LIBERTATE ȘI DEZAMĂGIRE

... Vine o vreme în care afli că pe felia proprie de univers există o lume în dosul căreia vedeniile impalpabile s-au întrecut în nălucire, spulberându-ți înclinările firești de-a crede într-un adevăr vital, lăsându-ți patimile răscolite de gândul că viața nu-i completă fără lacrimile de fericire ale suferințelor produse de ea...

...Bătăile timpului ți se ncrâncenează în suflet când simți că pe unde trece omul se bătătoresc cărările spre iadul simțirii, frângându-se în liniști dureroase speranțele de îndreptare; înțelegi că înflăcărea obsesivă de-a te lăsa, ca individ, orbit de aparențe a avut doar rostul de-a te plasa într-o nețărmită iluzie, de unde să respiri aerul confuziei și-al promisiunilor deșarte, buimac, față-n față cu tine, vinovat și nevinovat că-ți accepți înăsprirea suferinței...

Ce agonie savantă a întâmplării a favorizat, aproape 20 de ani, un destin firav și dureros conceptului de libertate, transformându-l într-un amestec de boală și vitalitate menit să dezintegreze alcătuirile firești ale speranței de mai bine?

Într-un decembrie, cândva, cei ce s-au aflat pe străzi de bunăvoie și-au exprimat un crez, alegând să dobândească libertatea cu prețul inimii măcinate de-un cântec ruinator, îmbrățișând pământul pe care s-au sfârșit, cu lacrimi și sfînșindu-l pentru noi, cei rămași, cu neprețuitul lor sânge...

Cu câtă disperare s-a dorit întinarea simbolului izbânzii care se născuse viu, pornit din cruntele rătăcirii și întunecimile așteptărilor...

Despre toate acele evenimente s-au așternut pe hârtiile ce-au suportat laolaltă realitatea și mistificarea, impresii exprimate într-o diversitate amețitoare de stiluri și tendințe, s-a scormonit prin ascunzișuri, s-au contestat și s-au

Cum pot elibera pe cineva care nu are curajul să se ridice singur să-și declare

PROPRIA LIBERTATE?

Jim Morrison

afirmat felurite idei, s-au publicat rapoarte oficiale, cercetări militare și lucrări tendențioase ori lipsite de autenticitate, unele prezentând ceea ce părea mai interesant și mai dramatic, eliminându-se măturii, concepându-se titluri rezonante, rearanjându-se pasaje, în funcție de spațiu și interes editorial, s-au filmat lacrimi, slujbe de pomenire, pioșenia jenantă a cameleonilor, declarațiile și interviurile menite să ne apropie de sațietate, s-au scos pe piață cărți care au reunit puncte de vedere și versiuni elucubrante într-un puzzle fără început și fără sfârșit, creându-ne senzația că cele petrecute atunci ne urmăresc, întâmplarea rămânând nefinalizată și fiind cauza relelor de azi...

A vorbi despre revoluție sau despre o lovitură de stat sau despre hazardul care avea să schimbe viața românilor, înseamnă de fapt a face o încercare de a elimina imposibilul de sub pânda sfârșitului, care are timp nesfârșit să se asculte – strigăt în neant – căruia îi răspund ecouri nepereche, răbindu-ne mai adânc decât gloanțele din decembrie.

Mi-aș purta amintirea spre toți

aceia care au acceptat vecinătatea morții pentru a ne îngădui nouă, celor de acum, accesul pe tărâmul râvnit al cunoașterii și neîngrădirii, dacă nu mi s-ar rostogoli cuvintele amare și nervoase, grave și cu sonorități inutile, căci ele emană sentințe împotriva răului ascuns deliberat în

splendorile vieții spre care s-au îndreptat pașii cutezători, ochii întrebători, mințile copleșite de părerea că renașterea va curma șubrezenia existențială în care zilele și nopțile omului de rând s-au înlănțuit într-o improvizație acută și liniștea stearpă în care mai răbufneau din când în când fiorurile înfrânte de nimicul mortal, bine deghizat, într-o greșeală vicioasă ce definește omul.

Cum de-am ajuns iarăși să umblăm cu capetele aproape de țărână, suportându-ne destinul slugarnic, fără puțința de-a ne disprețui nenorocul? Întotdeauna înfrângerile au încovoiat destinele celor cinstiți spre infatuarea lichelelor înfumurate, dornice de a regiza o generoasă demonstrație a uitării.

N-aveam nevoie de-o deznădejde în plus și nu-mi făcusem un ideal din a zace în dureri a căror vină mi-e străină, îngroșând rândurile celor însemnați cu lipsa de menire ca o emblemă națională.

Am considerat că modul în care se scrie o istorie trăită nu poate fi nici pamfletul, nici rechizitoriul, nici eseu politic... poate mai curând o identificare și o prezentare curajoasă a mecanis-

melor de putere și mentalități capabile să păstreze conectate perioadele "de dinainte" cu cele "de după", făcând posibil ca, numărul întrebărilor - paradoxal - mult mai mare decât cel al răspunsurilor - să nu rămână sub forma unor mistere înfricoșătoare, ci să se dezvăluie în lumina adevărului, chiar și după două decenii, căci încă mai au loc evenimente a căror amplitudine ne afectează la modul cel mai profund destinul și poate tocmai din acest motiv îndemnul de a reflecta asupra lor devine necesar.

E ușor a spune că a fost sau nu revoluție, că a eșuat, că vinovată pentru incapacitatea clasei politice de a se moderniza sunt mutațiile produse în perioada comunistă, cât și elementele mai vechi ce țin de specificul național, dar nu se alimentează decât pesimismul cauzat de constatarea că țara este înscrisă pe o traiectorie greșită.

E ușor a da un verdict din fotoliu... mai greu este să veghezi între cer și pământ, simțindu-te al nimănui, plămădit și hrănit cu amăgiri și încercând să descifrezi înțelesuri incryptate cu speranța că-ți vei mai simți odată zvâcnirea mistuitoare, semn că a înviat jeraticul de sub propria cenușă...

A fost sau n-a fost revoluție?

A fost explozia unei clipe în care-am simțit cu toții libertatea ca pe un drept și democrația ca pe o îndatorire... cu prețul sângelui arzând până la scrumul îndurării... dând strălucire morții...

A fost clipa în care oamenii au închis ochii ca să-și apere astfel imaginea unui vis, de teamă ca lumina să n-o dizolve. Și n-aveau dreptate?

Acum, cu pleoapele desfecate, ne mai putem apăra de minciuna fumegândă a proaspetei realități?

Gabriela NEGOIȚĂ

Executăm la comandă:
ziare, reviste, agende,
postere, calendare,
tipizate, formulare
financiar-contabile.

TIPOGRAFIE

0769 610 015

VĂ AȘTEPTĂM!

În cadrul unor manifestări culturale organizate de Primăria Mizil, vă invităm la un regal de filme care vor rula pe scena Casei de Cultură Mizil, în ziua de vineri a fiecărei săptămâni, începând cu orele 18.00.

Filmele prezentate sunt selectate, respectând criteriile calitative cultural artistice și educative, iar instalația de proiecție și sonorizare este de ultimă generație. Nu ratați această ocazie de a face o incursiune în astfel de lumi, altfel de vieți, având ocazia să vă relaxați și să vă îmbogățiți spiritual. În sală se impune respectarea normelor elementare de conduită și disciplină.

Programul filmelor ce urmează a fi proiectate se găsește afișat la Casa de Cultură Mizil.

Încercați să rupeți o oră și jumătate din timpul dumneavoastră liber, pentru un film.

Intrarea este gratuită.

PRIMAR Emil PROȘCAN

Colegiul Director Primar Emil PROȘCAN Viceprimar Nicolai RAȘOL	Primăria B-dul Unirii nr. 14 Mizil, Județul Prahova Cod Poștal: 105800 Telefoane: 0244.250.027 0244.250.028 Fax: 0244.251.120 e-mail: primaria_mizil@idilis.ro	Redacția Gabriela NEGOIȚĂ Cristina COLȚ Lucian MĂNĂILESCU Str. Mihai Bravu, nr. 58 Tel./fax: 0244.252.722 e-mail: postalionul_mizilean@yahoo.com	Tehnoredactare S.C. EXCELLTIPO S.R.L Gheorghe ANGHEL Tel. 0788.181.648 e-mail: office@excelltipo.ro ISSN 1548 - 6903
---	--	---	---